

ČASOPIS APOŠTOLSKÉ CÍRKVE • www.apostolskacirkev.cz • Ročník 32 • Listopad 2020

ŽIVOT V KRISTU

MNOŽENÍ aneb Zakládáme sbory

Speciál

400 let od bitvy na Bílé hoře

Vzpomínáme

na seniora Východočeské oblasti Jiřího Sedláčka

Izrael

Hlas beraního rohu

Vážení a milí čtenáři, psát editorial do listopadového čísla není vůbec jednoduché. Člověk by se chtěl rozmáchnout, ale celková atmosféra tak nějak přistihává křídla a uzemňuje, a to do slova a do písmene. Nakonec je psán v posteli v pauzách mezi antibiotiky. I přesto bych ráda zachovala mírně optimistický tón. Jaká je situace, všichni dobře víme. Ale všechno pod sluncem má svůj začátek i konec, všechno pod sluncem řídí Hospodin, a proto směle hledíme vstříc budoucnosti a přemýšlíme o tom, že je možná nejvyšší a pravděpodobně i nejlepší čas říkat lidem evangelium a přivádět je do církve, ideálně do nově vznikajících sborů. Zakládání sborů je tedy téma-

tem listopadového čísla. Možná si řeknete, že to není tak úplně váš šálek kávy, že vaše povolání je jiné, ale začtete se.

Hlavní mluvčí podzimní pastorálky, ze které vycházíme, Dietrich Schindler, byl „dobrý týpek“. Vzal to tak všechno z gruntu, od podlahy, dotýkal se různých oblastí, třeba i skupinek (na to by už většina čtenářstva mohla slyšet ☺), v rozhovoru se lehce dotkl i tématu manželství. Asi bych v jeho letech chtěla být tak nadšená a nasazená pro věc...

Četla jsem na Facebooku výrok podobného znění: Všichni říkají, že život je krátký a je třeba si ho

užít, ale nikdo neříká, že věčnost je fakt dlouhá a je třeba se na ni dobře připravit. Kéž nám tohle rezonuje v srdcích, abychom byli ochotni vykročit ze svého stínu a komfortní zóny směrem ke ztraceným. I Dietrich Schindler v té souvislosti přinesl na podzimní pastorálce velmi provokativní otázku: „Víte, co mají křesťan a satan společného?“ Správnou odpověď najdete uvnitř čísla. ☺ Bratr Dietrich nebyl sám, kdo povzbuzoval k zakládání sborů. Třeba apel Jirky Šroma je více než vševypovídající...

Ve věku nedožitých 65 let odešel k Pánu člen Rady církve a senior Východočeské oblasti Jiří Sedláček. V rubrice Vzpomínáme nám Jirku přiblíží jeho blízcí přátelé.

Přiblížilo se 400. výročí bitvy na Bílé hoře, významného mezníku v historii naší země. Jak to tehdy bylo? Co z toho můžeme vyvodit pro dnešek? Jak to viděl J. A. Komenský? Dovolili jsme si pro vás přichystat malý Speciál na to téma.

Připraveni? Jdeme na to.

Za redakci

Ivana Bartíková

Čtěte víc, čtěte Život v Kristu!

Slovo biskupa

3 O zdravém selském rozumu

ZAKLÁDÁNÍ SBORŮ

- 4 Když církev zasáhne svět
- 5 Z Dietrichových seminářů...
- 5 Nepromarni své chyby
- 7 Program M4
- 8 M4 Ready
- 8 Současná situace zakládání sborů AC
- 9 Děčín je Boží
- 9 Sbory založené v AC od roku 2014
- 10 Sbory na obzoru
- 12 Odposlechnuto na pastorálce...

Ilustrační foto

Zeměpisné okénko

14 Pergamon

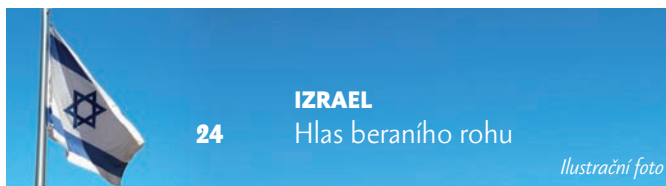
Ilustrační foto

Speciál

- 16 400 let od bitvy na Bílé hoře
- 19 O věrných Bohu
- 19 Kapitola CVII.
- 21 Bílá hora – a co dál?

Vzpomínáme

22 Smutná zpráva (Jiří Sedláček)

Ilustrační foto

Mesiáš podle Matouše

25 Dělníci jedenácté hodiny

Svědectví

26 Studánka bez vody

Dětem

27 Hugo a Malenka

ŽIVOT V KRISTU – ČASOPIS APOŠTOLSKÉ CÍRKVE

Šéfredaktor: Martin Moldan, MBA • Redakce; redakční rada: Mgr. Ivana Bartíková, Ph.D., Mgr. Jiří Bartík, Pavel Bubík, Martin Moldan, MBA, Ing. Jindřich Novák, Bc. Radek Smetana, M.A. • Sazba a grafická úprava: Ing. Jindřich Novák • Ilustrace: Petr Fiurášek • Jazyková korektura: IB, Halka Kolářová • Korektura slovenských textů: Mgr. Daniela Gregová • Titulní foto: 123rf.com • Ilustrační foto: 123rf.com, pixabay.com • Reklama: Pavel Bubík, tel.: 731 504 304 • Předplatné a pdf: Anna Turoňová, tel.: 731 504 310 • Redakce si vyhrazuje právo na úpravu článků • Příspěvky a připomínky prosím zasílejte na adresu redakce: Život v Kristu, U Podjezdu 12, 772 00 Olomouc, e-mail: zivotvkristu@seznam.cz, tel.: 733 627 457 • Uzávěrka vždy 1. den předcházejícího měsíce, respektive poslední pracovní den předtím.

Veškeré objednávky vyřizuje nakladatelství: Křesťanský život, 735 43 Albrechtice 504, tel. & fax: 558 761 571, 558 761 572, e-mail: acrc@volny.cz

Ročně 11 čísel, cena jednoho čísla 26,- Kč, pro předplatitele 23,- Kč, poštovné podle tarifů, pro hromadný odběr slevy podle počtu výtisků.

Podávání novinových zásilek povoleno Oblastní správou pošt v Ostravě č. j. 2725/92-P/1 ze dne 1. 12. 1992

Jak objednat časopis: Stačí libovolným způsobem napsat objednávku na adresu: Nakladatelství Křesťanský život, 735 43 Albrechtice 504 nebo kontaktovat sestru Turoňovou viz výše. S prvním číslem časopisu obdržíte složenku, kterou použijete k zaplacení buď určitého období, např. do konce roku, nebo budete platit zvlášť každé jednotlivé číslo.

© ŽvK – všechna práva vyhrazena. Přetiskování článků je povoleno pouze s písemným souhlasem redakce.

Přetiskování do rozsahu jednoho odstavce možno pouze s přesnou citací (ročník, název článku, strana).

O zdravém selském rozumu

Drazí čtenáři, ve svém úvodním slovu v rámci letního čísla jsem byl optimistický. Zdálo se, že koronavirová krize je na ústupu, život se vracel do normálních kolejí. Dnes je již zřejmé, že optimismus byl předčasný. Hodnocení, zda bylo moudré uvolnit karanténní opatření, ponechme odborníkům. To, co je zřejmé nyní, je, že virus covid-19 udeřil novou silou a počet nakažených nás stává na čelní místa v rámci Evropy i světa.

Jedním z rysů dnešní doby je bezradnost. Nebo – nazvěme to přesněji – každý má svou představu, co by se mělo dělat. V rámci veřejné diskuze zaznávají různé hlasy, a to od větších i menších odborníků, politiků i lidí veřejně činných. Je zajímavé, že ani odborníci nejsou schopni se shodnout v tom, jaká opatření přijmout.

Situaci nenahrává ani nálada ve společnosti. Politici jsou pod silným tlakem jak reálné hrozby prezentované některými odborníky, tak ze strany netrpělivého národa. Nezávidím jim. A proto se k této kritice ani nepřidávám. Bylo zajímavé sledovat „hlas lidu“ během takzvané první vlny krize. V televizi jsme viděli přenosy z pravidelných tiskových konferencí vlády a krizového štábu. Hrdinou byl náměstek Prymula, řada politiků volala po odvolání tehdejšího ministra zdravotnictví Vojtěcha. To se také na konci léta stalo, pan Prymula se stal ministrem. Z hrdiny se rázem stal terčem vtípů a kritiky. Člověk se nezavděčí, pokud je v zodpovědném postavení.

I Bible popisuje období, kdy v národě panovala bezradnost. „Zanikne moudrost moudrých a rozumnost jeho rozumných bude zakryta.“ Tato slova pronesl Izaiáš (29,14) a jejich naplnění je popisováno například u proroka Jeremiáše. Byla to doba zmatku a nejistot, k čemuž notně přispívaly hlasy falešných proroků. Jeremiášův hlas přinášející řešení v této atmosféře zanikal, a pokud mu někdy lidé dopřáli sluchu, stejně neuposlechli. Přestože dnešní situace je jiná, období bezradnosti může být příležitostí pro Boží lid.

Někteří lidé v této době poukazují na „zdravý selský rozum“. Dovolte, abych se

u tohoto pojmu chvíli zdržel. Pokud někdo použije toto úsloví, má zpravidla na mysli to základní, nekomplikované řešení. Většinou je stavěno do protikladu ke komplikovaným, mlhavým, zmateným (a dnes hlavně nepohodlným) alternativním postupům.

Ve své původní formě má svůj základ ve filozofii. Prvním, kdo poukázal na zdravý rozum (latinsky *sensus communis*), byl údajně Aristoteles a mělo to své opodstatnění. Český atribut „selský“ odráží zkušenost zemědělců znalých elementárních principů živočišné i rostlinné produkce.

Jsou ale momenty, kdy selský rozum nestačí. Lze jej totiž aplikovat pouze na obecně známé nebo jednoduché situace. Složitější nebo nové jevy jím nevysvětlíme. Složitě, globální konflikty v mezinárodní politice podobně jako jevy v kvantové fyzice potřebují zcela jiný přístup. Pandemie covid-19 je novou a složitou situací, a proto není divu, že jak odborníci, tak i vlády tápou a teprve hledají řešení.

Bible pojem „zdravý selský rozum“ nezná. Boží lid by měl hledat moudrost u Boha. „Má-li kdo z vás nedostatek moudrosti, ať prosí Boha, který dává všem bez výhrad a bez výčitek, a bude mu dána.“ (Jk 1,5) O tomto druhu moudrosti je toho v Bibli napsáno mnoho: člověk musí mít například silnou motivaci, aby ji získal (Př 4,7), musí znát její cenu (Př 16,16) a hlavně vědět, že jejím základem je bázeň před Bohem (Př 9,10). Boží moudrost je více záležitostí srdce než intelektu a prokazuje se skutky, ne slovy.

Čeho je tedy v této době nejvíce zapotřebí? V první řadě je zapotřebí vědět, že čelíme období, kterým jednoduše musíme projít. Pro střední a mladší generaci, která nepamatuje válku, chudobu ani omezení komunistického režimu, to může být výzva. Zcela jistě poklesne životní úroveň, neboť evropské státy se neuvěřitelně zadlužují, toto dědictví ponesou ještě příští generace. Společnost se pravděpodobně také změní. Každá významná krize s sebou přináší změnu. V tuto chvíli je ještě brzy odhadovat, v čem bude spočívat, ale je důležité se modlit za Boží režii.

Abychom tímto obdobím prošli, potřebujeme ukázněnost. Jsou věci, které se nám nelíbí, například nosit roušky. Je otázkou odborné diskuze, nakolik skutečně zabraňují přenosu infekce, ale v tuto chvíli to osobně považuji za nejrozumnější řešení. Je mi líto, když vidím, jak otázka postoje k různým opatřením přináší rozdělení do Božího lidu. Považuji za vysoce nerozumné, pokud

se křesťané účastní různých forem protestů proti vládou vyhlášeným opatřením.

Strach a úzkost nejsou na místě. Boží lid by neměl mít strach z toho, co se děje. Jsme lidmi pokoje a naděje. Máme hluboké přesvědčení, že Bůh má nade vším svou ruku a provede nás. To, co nahrává náladám nedůvěry a podezíravosti, jsou různé konspirační teorie. Někdy žasnu nad lidskou vynalézavostí, když vidím, co vše se sdílí na sociálních sítích. Odborný časopis *American Journal of Tropical Medicine and Hygiene* zaznamenal přes 2000 různých dezinformací a konspiračních teorií souvisejících s nemocí covid-19, jež se v 87 zemích světa šířily prostřednictvím sociálních sítí a nedůvěryhodných webů¹. Existují specializované internetové stránky financované cizími vládami, jejichž cílem je šířit dezinformace a vyvolávat atmosféru nejistoty a nedůvěry. Seznam některých těchto webů je veřejně dostupný². Křesťan by se měl zajímat, odkud čerpá informace.

Na závěr připomínám důležitost modliteb, a to z řady rozumných důvodů. Předně modlitba přináší pokoj do srdce a uvádí nás do poznání Boží vůle. Modleme se proto za vedoucí našich sborů i církve. Modleme se, aby Boží lid v naší zemi, Apoštolskou církev nevyjímaje, byl připravený čelit této situaci.

Modleme se za zodpovědné činitele: za vládu, politiku, zdravotníky v první li-

Strach a úzkost nejsou na místě. I

ni. Máme přímé Boží zaslíbení pro modlitbu tohoto typu z pera apoštola Pavla (1Tm 2,1–4). Modleme se za pokoj pro tento národ. Ať nevládnou negativní emoce, ale zdravý úsudek.

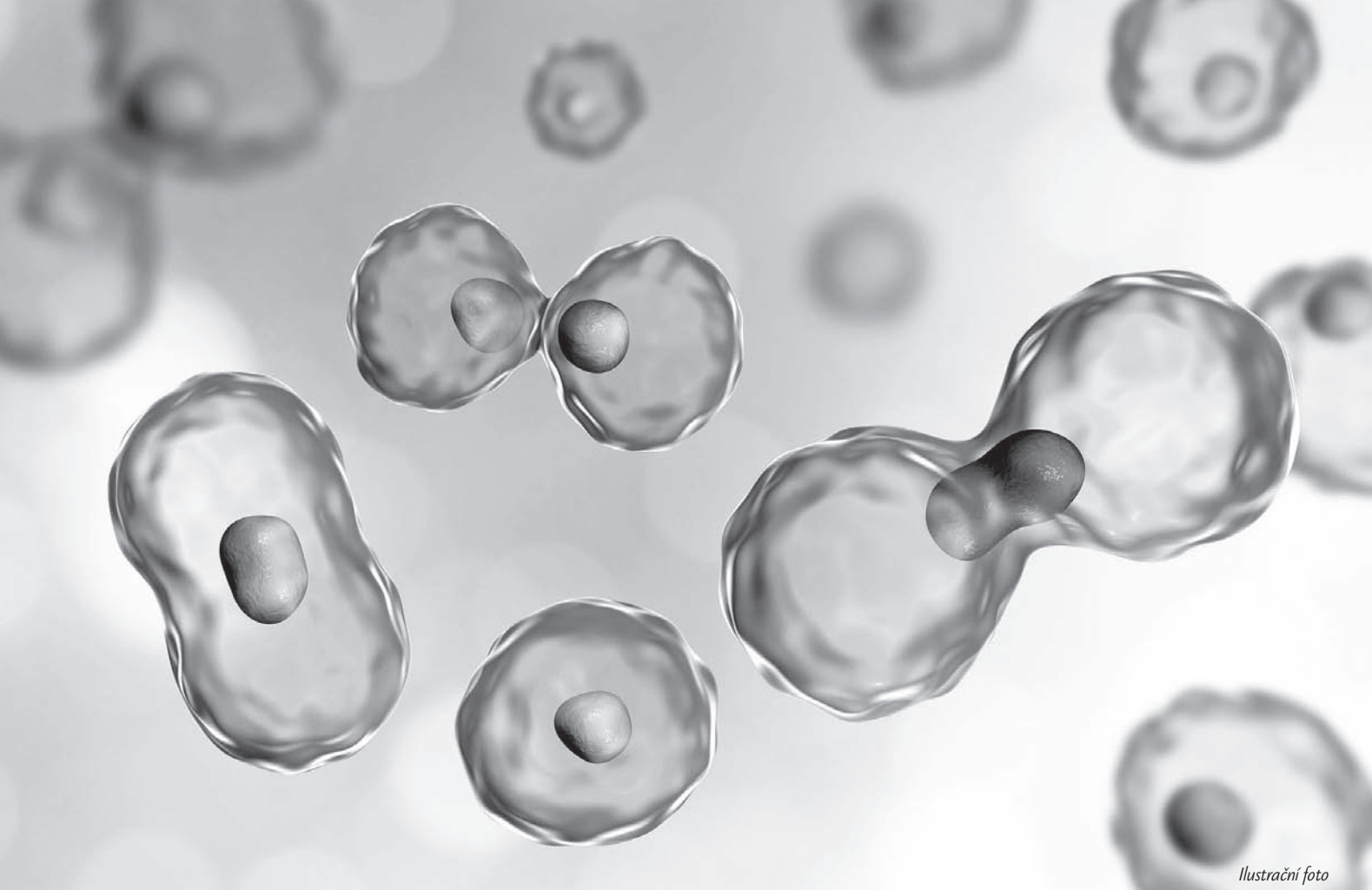
Modleme se i za nemocné. Každý z nás jistě ve své blízkosti zná ty, které nemoc postihla. Zatímco první vlna se nás téměř nedotkla, nyní je i z naší církve více lidí v nemocnici. Někteří mají opravdu těžký průběh této nemoci. Jeden z našich pastorů zemřel. Ohledně modliteb jsem napsal minulý měsíc modlitební dopis (viz též minulý ŽvK). Považuji jej stále za aktuální.

Mnozí křesťané věří, že toto a podobné jevy jsou znamením konce: „Konec všech věcí je blízko. Žijte proto rozumně a střízlivě, abyste byli pohotoví k modlitbám.“ (1 Pt 4,7) Kdy jindy, když ne v posledních časech, bychom měli zůstat rozumní a střízliví?

Martin Moldan, biskup

1 <https://zoommagazin.iprima.cz>

2 Nalezneme jej například na stránkách www.Echo24.cz

Ilustrační foto

Když církev zasáhne svět

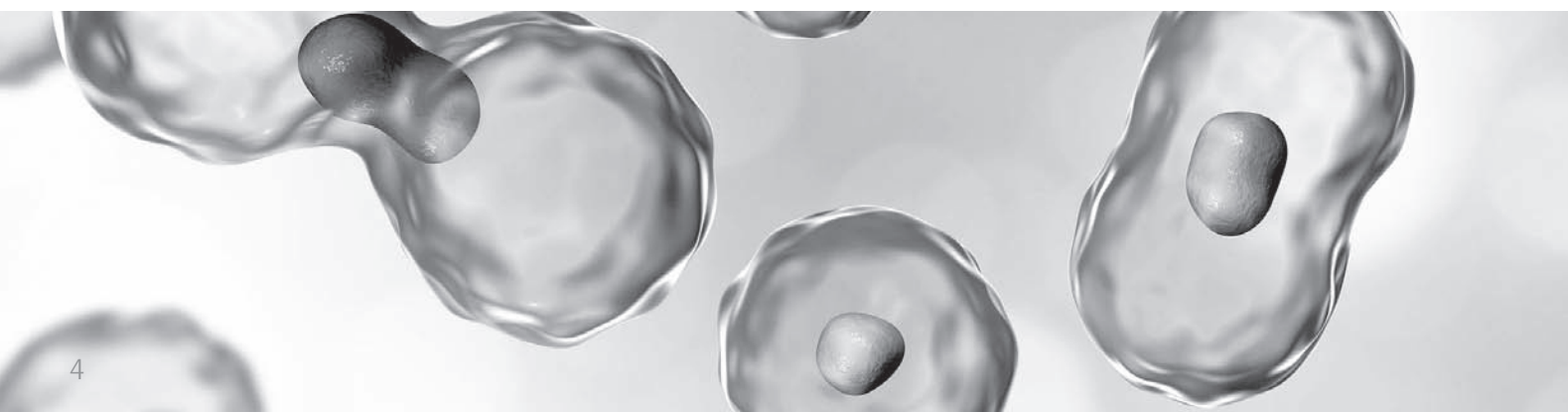
V krásném prostředí Kraje Vysočina se ještě za vydatně letního počasí ve dnech 14.–16. září v hotelu Krasov konala každoroční podzimní pastorálka. Stihli jsme to ještě před vládním omezením počtu účastníků na hromadných akcích i částečným lockdownem. Byli jsme tomu velmi rádi. Ony už nám totiž dvě pastorálky přezabila jarní vlna covidu. Téma té letošní podzimní bylo *Když církev zasáhne svět* a mluvilo se především o potřebě zakládat nové sbory a částečně jsme se dotkli i tématu revitalizace. Konferenční sál byl úplně plný, a když ještě přijela delegace z VOŠMT, už si nebylo kam sednout a museli jsme donést další židle. Je dobré vidět pohromadě tolik bratří se zájmem o zakládání sborů. Mnozí už nějaký založili (a podělili se s námi o své zkušenosti), jiní na tom pracují a nejpovzbudivější je, že se rekrutují další z řad mladých

(za všechny jsme se i modlili). To je velmi potřeba. Vždyť věkový průměr pastora AC je úctyhodných 53 let. Fandíme mladým, kteří se rozhodli do toho jít, a žehnáme jim, ať vytrvají a „nesejme“ je první dílčí neúspěch. I o tom totiž mluvil bratr Dietrich Schindler, hlavní řečník. Ačkoliv je jeho služba navýsost úspěšná, jistými krizemi a neúspěchy si také musel projít. O to věrohodněji jeho služba vyzněla. Je prostě jedním z nás. Bratr Dietrich Schindler slouží v Německu a má „na triku“ ne jeden založený sbor. Další dva pozvání řečníci byli kvůli karanténě nuceni zůstat doma...

Dietrich je sice Američan, ale díky svým kořenům je Němec každým coulem. Systematicnost, organizace a metodika z něj přímo číselá, stejně jako vášně pro věc a láska, kterou vysílal směrem k nám. Jeho typickou vyučovací pomůckou byly fix a tabule, kterou

vydatně plnil různými schémata. Dietrich je zároveň životem a zkouškami ostřílený matador, který má pochopení pro lidské slabosti. Rozhovor s ním byla jedna velká radost. Zkušenosti prokládal neustálým povzbuzováním a mnohdy i prorockými vhledy (některé ovšem byly určeny jen nám v redakci, a tudíž se o ně se čtenáři ŽvK nepodělíme ☺). V každém případě vás povzbuzujeme k přečtení celého rozhovoru. Třeba něco z jeho nadšení a nasazení ulpí i na vás... A kdybyste měli touhu přesunout svůj stan o pár kilometrů dále, určitě nemávněte rukou nad kurzem M4, určeným pro zakladatele nových sborů, a MyLife Workshop, které byly na pastorálce prezentovány. Informace najdete v aktuálním čísle ŽvK a další podrobnosti na webových stránkách www.zakladanisboru.webnode.cz

—ib—

Z Dietrichových seminářů...

- To nejlepší, co nám může Bůh dát kromě Ducha svatého, jsou obdarovaní vedoucí.
- Typickým znakem zdravé církve je zakládání nových sborů.
- Plodem jabloně není jablko, ale nová jablona.

Čtyři pokušení letničního pastora:

- zaměří se na sbor, na členy, mládež, budovu
- vyučuje, ale nevyzbrojuje/netrénuje služebníky
- reaguje na podněty ze sboru, ale nesměruje ho
- pracuje pro Boha, ale neodpočívá v něm

Jak vytrénovat vedoucího?

- 1) Já pracuji, ty se díváš.
- 2) Já pracuji, ty mi pomáháš.

- 3) Ty pracuješ, já ti pomáhám.
- 4) Ty pracuješ, já zpovzdálí sleduji.
Po každé společné službě je nutné si sednout a vyhodnotit ji.

- Pro náboženského člověka je Bůh jen užitečným popelářem, který odveze jeho hříchy.
- Co mají křesťan a satan společného? Oba musí vyhnat... Křesťana do práce na Boží vinici.
- Bůh nechce být přizván do našich plánů, chce, abychom se mu vydali a vstoupili do jeho plánů.

Čtyři provokativní otázky, které si máme pokládat každý týden, ideálně na skupince.

- V čem jsem byl pokoušen a jak jsem na to zareagoval?

- Zlobil jsem se na někoho a zůstal jsem naštvaný?
- Sloužil jsem někomu ve skrytu, že o tom druhí nevěděli?
- Věnoval jsem své rodině kvalitní čas?
(*Toto jsme na pastora lce i prakticky vyzkoušeli a šlo to dost na „dřeň“. Velmi doporučuji.*)

Koncept iniciátek

Setkávat se se dvěma věrnými, ochotnými a učenlivými křesťany stejného pohlaví 1x týdně a praktikovat s nimi „duchovní dýchání“:

- nádech – každý den si všichni přečtou stejnou kapitolu z Bible. Na skupince se pak sdílejí, jak k nim Boží slovo mluvilo.
- výdech – společně se sdílejí s odpověďmi na ty čtyři provokativní otázky (jsou si vykazatelni).

Po měsíci přizvěte na skupinku jednoho nevěřícího. Může se „kroutit“, ale ať to zkusí ▶

NEPROMARNI SVÉ CHYBY

Rozhovor s Dietrichem Schindlerem

Jak se stalo, že jste z Ameriky šli s manželkou zakládat sbory do Německa?

Na biblické škole v USA jsem se připravoval na dráhu pastora. Jeden učitel misie pronesl větu, která mi převrátila život naruby: „Duchovní dary, které nám Pán Bůh dal, nejsou kulturně vázány.“ Tím myslel, že darem milosti lze sloužit jak v Ostravě, tak v Chicagu. Bůh mi ukázal na můj původ, mluvím německy a miluji Německo. Zároveň jsem měl na srdci zakládání sborů. Ve dvaceti jsem poprosil Boha, abych mohl, dříve než umřu, založit pět sborů. Když nám bylo 26, přestě-

hovali jsme se do Německa. Manželé jsme 38 let.

Jak k tvé vizi přistupovala manželka? Byla to i její vize?

Považovala za své hlavní poslání být mi manželkou, což je samo o sobě velká výzva. ☺ Už ve dvanácti prožila povolání na misii a myslela si, že pojedou do Japonska. Jsme velice rozdílní, já mám v hlavě plány, rád podstupuji rizika, ona však upřednostňuje stabilitu, dlouhodobé vztahy, což je při zakládání sborů nemožné. To je pro ni moc těžké.

Pocházíš z křesťanské rodiny?

Napůl, matka byla letniční, ale táta nebyl věřící.

Jak vaše zakladatelské nadšení zvládaly děti?

Zakládání sborů bylo věcí celé rodiny. Děti byly vždy plně zapojeny, ať už skládáním židlí nebo hrou ve chválách, uvolňovaly své pokojíčky, když přijela sloužit nějaká návštěva. To jim vydrželo i během puberty. Dnes naše nejmladší však s Bohem nechodí.

aspoň na 14 dní. Zkušenost z Německa je, že 80 % lidí na skupince zůstane a z nich se dalších 80 % obrátí.

Po čtyřech měsících si zajděte spolu do restaurace a oslavte minicírkev.

Rozdělte se na dvě skupinky a celý proces zopakujte.

Komu se podaří koncept minicírkev zopakovat třikrát, je vhodným adeptem na zakládání sboru.

- V Německu trvá založení jednoho sboru v průměru sedm let. Tuto dobu je nutno zkrátit na ideálně čtyři měsíce.
- Bůh povolává nedokonalé, pokud je něco, co zvládáš, není to tvé povolání.
- Čím déle jsme spolu, tím je to nudnější...

Zakládání sborů – způsoby:

- Styl parašutista – zakladatel „přistane“ sám v novém místě (nejtěžší způsob)
- Makedonské povolání – přijď nám pomoci založit sbor
- Jahodová metoda – pomocí odnoží mateřského sboru (nejsnazší způsob)
- Přečti si 1K 13,4–7 a všude místo slova láska doplň své jméno. Narazíš-li na bod, o kterém víš, že není ve tvém životě pravda, pak věz, že je to věc, ve které tě Pán chce vyučit...
- Zeptej se tří lidí: Kdybys byl Bůh a mohl na mně něco změnit, co by to bylo? Pravděpodobně se dozvíš stejné věci... Na ty

Bůh zjevně poukazuje. Pak si proveď biblickou studii na to téma a pokus se s tím spolu s Pánem něco udělat.

- V jádru všeho je uctívání, z chvil, které trávíme s Pánem, vyrůstají všechny věci. Osobní uctívání láme egoismus, mění duchovní klima, srovnává naše priority.
- Čím staršími křesťany jsme, tím méně máme soucitu s nevěřícími. Je třeba se bránit „duchovnímu“ stárnutí. Evangelizace je naše DNA.
- Důvěřujme lidem. Bůh důvěřuje každému z nás, a to nejsme dokonalí.

—ib—

Dietrich Schindler

je Američan narozený v rodině německých přistěhovalců, ale jeho srdce bije pro Německo.

Se svou ženou Jan v Německu zakládají sbory už přes třicet let. Zakládání sborů se stalo jeho vášní, pro kterou mu léta hoří srdce nezmenšenou měrou. Je autorem několika knih *The Jesus Model: Planting Churches the Jesus Way* a kurzy *MyLife Workshop*, které jsou často vnímány jako pre-Alfa kurzy. Schindlerovi mají tři dospělé děti a dvě vnoučata.

Pátý sbor na tebe teprve čeká? ☺

Bylo mi 44, když jsme založili pátý sbor. Pán Bůh si mě ještě k sobě nevzal, za což byla manželka velmi vděčná. (smích) Pak jsem dělal doktorát na Fullerově semináři s tématem zakládání sborů v Německu. Potom mi v naší denominaci nabídli vedení hnutí zakládání sborů. Měl jsem na zodpovědnost 25 zakladatelů a rozpočet milion euro. Administrativa pro mě není, vydržel jsem jako vedoucí šest let. Měl jsem spolupracovníky, ale i tak byla má práce stále velice administrativní, a to mě ničilo. Nabídli mi tedy místo konzultanta pro zakládání sborů v Evropě, což dělám až doposud. Neplatí mě naše denominace, ale sbory v USA, jako misionáře. Mám tak svobodu jet, kamkoliv mě pozvou. Právě jsem se vrátil ze Švýcarska.

Ty a tvoje organizace máte na kontě desítky založených sborů. Zažil jsi i nějaký neúspěch? Kde se práce nezdařila?

Zkoušel jsem tři roky založit sbor ve Frankfurtu. Tam se mi poprvé za celou kariéru sbor založit nepodařilo. Bylo velmi bolestné to vzdát. Měl to být anglicky mluvící sbor speciálně pro frankfurtské finančníky, bankéře a právníky, lidi, co vydělávají 2000 euro za hodinu. Většina z nich tam nebydlí, přilétají každý den, pracují dvanáct třináct hodin denně. Kdosi řekl, že kultura sežere jakoukoliv strategii.

Co to s tebou udělalo?

Trvalo mi dva měsíce, než jsem se z toho dostal, aniž bych cítil bolest. Chtěl jsem s tou prací seknout a dělat v McDonald's, někde vzadu vkládat hamburgery do housek a s nikým nemluvit. Služba je vždy protkána i ztrátami. Pokud chceš přežít službu, musíš přežít i ztráty.

Muži i ženy pak svou bolest léčí jinak. Ženy emocionálně – pláčou, muži si zase zvyšují adrenalin – hlasitou hudbou, extrémními sporty, rychlou jízdou a žel také často pornografií.

Děkujeme, že sdílíš i neúspěch. Většinou slyšíme jen o úspěších, vizích, „deseti způsobech, jak založit sbor“ apod...

Vedoucí mají tendenci mezi sebou soustěžet. Povídají si, kde jsou jejich silné stránky, co dobrého zažili. Ale takhle si mezi sebou staví bariéry. Když promluvíte o svých selháních, to staví naopak mosty. To se děje právě v kurzu MyLife, kdy i zcela cizí lidé k sobě nalézají cestu již při prvním setkání.

Vzpomínám si také na jinou nepříjemnou situaci... Jednou jsme dostali od velmi obdarovaného páru, který s námi sloužil, šestistránkový dopis. Velmi nás zkritizovali a zakončili ho tím, že odcházejí ze sboru. Jenže ten dopis neposlali jen nám, ale celému sboru! To nás zrtilo. Úspěšně jsme založili sbor, který se i přes toto přenesl, ale bolelo mě to.

Máš za sebou pěkný kus práce. Jaké jsou tvé touhy do budoucna?

Čím jsem starší, tím více toužím, aby si mě Pán používal. Odkládám nepodstatné věci. Nyní se raduji ze svého evangelizačního kurzu MyLife. Každý týden přicházejí ke Kristu noví lidé, není to skvělé? To je dar nepřímé služby. Většinou sloužíme a ovlivňujeme lidi přímo, ale mnohem větší efekt přináší, když někoho ovlivníme nepřímo: vedoucího, který ovlivní dalšího vedoucího, který ovlivní další lidi... Já skrze své knihy ovlivním lidi, které vůbec neznám. Biskup Martin by měl začít psát knihy. ☺

Program M4

Program M4 pomáhá týmům založit nové společnosti, misijní komunitu nebo sbor tam, kde právě jsou.

Poskytuje jedinečné prostředí pro zakládání a jejich týmy.

Nabízí nezbytné vědomosti a podporu týmu v procesu, kterým budete při zakládání sboru procházet.

Pomáhá týmům najít modely, řešení a cíle šité na míru jejich vizi, prostředí a cílové skupině.

Program M4 je určený pouze pro celé týmy 4–6 stabilních účastníků s jedním hlavním vedoucím. Účast celých týmů je jedním z prokázaných faktorů úspěchu a nutností při tvorbě společných úkolů.

Program M4 trvá 24 měsíců, během kterých si s týmem projdete a vyjasníte všechny důležité oblasti spojené se založením sboru od počátečního snu po vytvoření rostoucího jádra komunity.

Celý program se skládá z těchto oblastí:

VSTUPNÍ POHOVOR

Proces začíná hodnotícím pohovorem s vedoucím týmu, příp. s manželkou/manželkou. Tento vstupní rozhovor pomáhá vedoucímu pochopit své silné a slabé stránky.

VÍKENDOVÉ TRÉNINKY

V průběhu dvou let se týmy zúčastní čtyř dvoudenních interaktivních kurzů, kde se setkájí se zajímavými řečníky z praxe a s dalšími týmy zakládajícími sbory v ČR.

PRAVIDELNÝ KOUČINK

Jednou měsíčně týmy komunikují s koučem (nejčastěji online), který pomáhá v naplňování jejich akčních plánů, poskytuje zpětnou vazbu, inspiraci a vykazatelnost.

STUDIJNÍ MATERIÁLY

Týmy obdrží dvě knihy M4, které obsahují případové studie, úkoly na 1–2 roky procesu zakládání, individuální a skupinové úkoly a mnoho dalšího.

ONLINE PLATFORMA

Týmy získají přístup na interaktivní online platformu, kde mají možnost sledovat videa k jednotlivým tématům a diskutovat o problémech a výzvěch s dalšími vedoucími.

Jsi také pastorem? Musíš mít zakladatel sboru dar pastora?

Pro založení sboru musíš mít misionáře, který může mít pastorační dar, ale ne nutně. Většinou máme ve sborech silné pastory, kteří mají slabší dar evangelizace. Opouštím založené sbory po cca šesti letech, pak tam musí být pastor. Na biblických školách vychováváme především pastory a učitele, ale vychováváme i apoštoly, evangelisty a proroky? Ti nejsou tak trpěliví, ti chtějí být na misijsním poli. To by ale pastor a učitel nepřežili, není to pro ně tak bezpečné.

Jak se srovnáváš s tím, že vedoucí, které vedeš a trénuješ, dělají stejné chyby jako ty?

Je třeba pohlížet na svá selhání jako na nejlepší učitele. Musíš se naučit studovat své chyby. Každého svého žáka povzbuzuj, aby si založil notýsek, kam si bude psát své chyby, kterých se dopustil, a jaké principy se z nich naučil. Nepromarni své chyby! Realitou však zůstává, že chyby raději rychle přejdeme, protože jsou příliš bolestivé. Studenti se tak mohou poučit i z mých chyb.

(Zde Dietrich Schindler přinesl prorocké vhlady pro nás v redakci a pak se rozhovor stočil k manželství. Je to sice mimo záběr listopadového čísla, ale jeho myšlenky nám přišly zajímavé...)

Často mladí lidé hledají toho pravého, ale to je špatně. Spíše by se měli ptát: Jsem takovým člověkem, kterého hledá člověk, jakého hledám já? Jak pravdivé! Já musím pracovat na sobě, abych byl přitažlivý, a ne hledat přitažlivého.

Jak poznáš, že stárneš?

Když člověk stárne, stává se, že zapomíná tři věci: Nejprve zapomeň na kontext,

ve kterém se věci odehrávají. Pak zapomeň, jak se v tom cítíš, a ta třetí věc... Už jsem zapomněl, co je to to třetí. *(smích)*

Manželce říkám, že jsme v podzimu našeho manželství, už to není léto, ale ještě to není zima. Má to také své výhody. Už nemusím nikomu nic dokazovat, nemusím hledat úspěchy. Snažím se poslouchat Boha, nepotřebuji na nikoho dělat dojem. Jak manželé končí společně svůj den?

V posteli, ne? ☺

Naučili jsme se s manželkou se každý večer bavit o tom, co mě v tom dni potěšilo, co mi udělalo radost a co mě zklamalo, v čem jsem zažil neúspěch. Zkuste to. Je to velice přínosné a opět to manžele propojí.

Máš rád sport?

No jasně, nejraději mám Rittersport! *(značka čokolády, pozn. red.)*

Co ještě o sobě prozradíš?

Každý rok jednou přečtu Bibli. Před pár lety mi Bůh řekl, abych si zapsal každou otázku, kterou v Bibli najdu. Nakonec to bylo přes 2800 otázek na papíře. Psal jsem si také, kdo co komu řekl. Vydalo to na 164 tištěných stran. Pak jsem měl vybrat otázky, které jsou dnes nejvíce aktuální, které si pokládá dnešní společnost. Nakonec jsem jich vybral dvanáct a na každou z nich napsal kapitulu. Kniha se jmenuje *Profound (Do hloubky, zatím není přeložena do češtiny, pozn. red.)* Celkem jsem napsal čtyři knihy, z toho jednu pro děti.

Moc ti děkujeme za rozhovor.

—j+ib—

M4 Ready

M4 ready je 9měsíční online trénink, který poskytuje nezbytné zkušenosti lidem, kteří mají potenciál zakládat, vést a multiplikovat sbory v naší zemi.

Program je určen pro všechny, kdo chtějí

- vést zakládání sboru
- být součástí týmu zakládajícího sboru
- vyrůst v oblasti leadershipu

Postupně se zdokonalíte v oblastech:

ZAKLÁDÁNÍ SBORU

Porozumění procesu zakládání sboru

OSOBNÍ ROZVOJ

Sebeovládání a pružný styl života

EVANGELIZACE

Šíření evangelia v českém kontextu

KOMUNIKACE

Jak kázat a vyučovat srozumitelně

ROZVOJ TÝMU

Jak vybudovat zdravý a fungující tým

UČEDNICTVÍ

Jak vytvořit kulturu učednictví

MyLife Workshop je evangelizační kurz.

Více informací o něm najdete na: <http://mylifeworkshop.cz>

Všechny **důležité informace ohledně zakládání sborů**, probíhajících aktivitách, kurzech nebo možnosti podpory najdete na:

- webových stránkách Platformy zakládání sborů www.zakladanisboru.webnode.cz
- na facebookových stránkách

Možnosti zapojení do zakládání sborů

- Vyslání týmu zakladatelů z vašeho sboru do programu M4
- Vyslání člena sboru, který má předpoklady k vedení dalších, do programu M4 Ready

Modlitební podpora

Modlitební body pravidelně zveřejňujeme na FB stránkách

Finanční podpora

Pokud chcete přispět nebo pravidelně přispívat a podporovat tím zakládání sborů v naší zemi, navštivte

www.zakladanisboru.webnode.cz

Současná situace zakládání sborů AC

Naše církve se před několika lety rozhodla podpořit zakládání nových sborů (ZS) a jedním z kroků bylo založení platformy zakládání sborů. Od počátku fungování se platforma snaží svoji činnost rozvíjet a hledat možnosti podpory ZS v rámci AC. V uplynulých letech se v rámci této služby organizovaly aktivity jako 24 hodin pro zakladatele sborů, náborová akce BootCamp, konference Noe, Expanze království a další.

V letošním roce došlo k výrazné proměně platformy. Začali jsme pracovat v novém složení a novým způsobem. K pravidelným setkáním platformy během roku jsme v období koronaviru přidali sérii online webinářů pro veřejnost. Tyto webináře probíhaly na zoomu a byly určeny pro každého, kdo se o oblast zakládání sborů zajímá. Záznamy jsou dostupné na YouTube kanálu Apoštolské církve.

Tato forma vzdělávání, motivace a vzájemných diskuzí se nám velmi osvědčila, a proto v současné chvíli připravujeme novou sérii webinářů na letošní podzim a zimu.

Platforma ZS získala také novou webovou podobu, založili jsme FB stránku pro všechny zájemce a připravili materiál pro podporu ZS.

Máme velkou radost z toho, že jsme z fondu vnitřní misie mohli v roce 2020 podpořit více než 20 projektů, které jsou pro nás všechny nadějí do budoucna. Vstoupili jsme také nově do spolupráce s ČEA a třemi zahraničními partnery.

Vize do roku 2025

Platforma zakládání sborů pomáhá v naplňování vize Apoštolské církve v oblasti zakládání nových sborů. Vytváří inspirující prostředí k zapojení sborů i jednotlivců do procesu zakládání sborů, a to skrze motivaci, vzdělávání a osobní podporu. Naší touhou je založit 25 nových sborů (českých, romských, mezinárodních).

Plány na další období

Pro jednotlivce, kteří hledají možnost osobního rozvoje, nabízíme M4 Ready, což je desetiměsíční online trénink na rozvoj klíčových kompetencí každého vedoucího. Tento program startuje v říjnu 2020 a je vhodný jak pro potenciální zakladatele, tak vedoucí mládeži či NG skupinek.

Pro skupiny 4–6 členů připravujeme od října 2020 rozjezd třicetiměsíčního pro-

gramu pro nové vedoucí a jejich týmy. Trénink se jmenuje M4 a zahrnuje úvodní interview, materiály ke studiu ve formě dvou knih, několika videí, čtyř víkendových setkání a možnosti koučování na měsíční bázi.

Pro misijní stanice plánujeme v roce 2021 setkání pro všechny vedoucí s cílem analyzovat současný stav a navrhnout možné formy podpory.

Mezi další plánované aktivity patří vytváření prostoru pro **budování mladých vedoucích, stáže v zahraničních sborech, osvětu a vzdělávání** skrze videa (YouTube: Apoštolská církev ČR official) a aplikaci zoom.

Společně pracujeme na tom, abychom podpořili jednotlivce, misijní skupiny i mateřské sbory.

Zakládání sborů je životně důležité pro každou denominaci, a proto hledáme další zájemce o spolupráci. Pokud ti záleží na zakládání sborů, neváhej nás kontaktovat.

Mezi naše **modlitební témata** patří prosby za:

- moudrost i pomazání do služby zakládání sborů
- povolání vedoucích a týmů pro zakládání sborů a jejich úspěšné založení
- finanční zajištění pro evangelizační materiály a trénink
- nové sbory v univerzitních městech
- vznik romských sborů
- města nad 30 000 obyvatel bez přítomnosti AC (Pardubice, Děčín, Přerov, Česká Lípa, Tábor, Znojmo...)

*Petr Rattay
zástupce biskupa*

Více informací na: www.zakladanisboru.webnode.cz nebo na facebookových stránkách: Platforma zakládání sborů AC

Finančně nás můžete podpořit na: 2000731339/2010 (fond Zakládání sborů AC, v. s. 516) nebo online platbou po naskenování tohoto QR kódu.

QR Platba

Děčín je Boží

René Ferko křtí nové sourozence

Zhruba před sedmi lety jsem odešel z jednoho nezávislého sboru v Děčíně, do kterého jsem chodil skoro dvánáct let od svých osmnácti. Jako mladý člověk jsem Bohu a sboru zasvětil celý svůj život. Časem jsem začal hluboce prožívat břemeno za svůj národ. Mluvil jsem o tom s pastorem a s dalšími, avšak nikdo z nich to takto neviděl.

Byl jsem rozhodnutý se s manželkou odstěhovat z Děčína do Mostu. Během týdne jsem „náhodou“ potkal tři pastory, kteří mne znali. Povídali jsem si s nimi o svých plánech a všichni se shodli na tom, že Bůh pro mě má svůj plán v Děčíně.

Má manželka, původem z Mostu, patřila do sboru Křesťanského centra Apoštolské církve v Mostě. Pastor sboru Róbert Liba svolal celé vedení sboru (staršovstvo a diákonky) a my spolu s bratrem Jirkou Sirenjakovem z Děčína jsme byli vyzváni, abychom představili vizi, kterou jsme přijali. Vzácně jsme se sjednotili, a tak jsme na závěr všichni mohli říci AMEN.

Tou dobou již v Děčíně fungovaly skupinky a začínaly fungovat i nedělní bohoslužby. Chvilu na to, 18. září 2016, jsme se oficiálně stali misijní stanicí (v našem pojetí regionem) sboru Křesťanského centra Apoštolské církve v Mostě. Letos je to již čtvrtý rok a jsme Bohu velmi vděční za podporu a lásku sboru AC Most.

René Ferko, pastor regionu Děčín

Když jsme s Renkem poprvé v roce společně navštívili primátorku města Děčín, abychom se jí představili a něco o sobě a našich záměrech ve městě řekli, předala nám malý kalendář s mottem města: **Děčín je boží.**

„Neuvěřitelné,“ řekl jsem nahlas a pokračoval: „Možná nikdo z nás ani netuší, jak velká to je pravda a co tu Bůh chce dělat,“ s čímž souhlasila.

V současné době v Děčíně v rámci AC funguje pravidelný program pro mládež, ženy, skupinky a samozřejmě nedělní bohoslužby. Církev navštěvuje pravidelně kolem 25 až 40 dospělých lidí. Od té doby jsme pokřtili již 12 lidí. Zaměřujeme se na upevnění základů a zároveň na budování týmu vedoucích a pomocníků (diákonů). O prázdninách René se svým týmem organizuje veřejné bohoslužby pod širým nebem, kde se Bůh mocně projevuje. Již několik lidí na těchto bohoslužbách vydalo život Pánu. Rádi bychom, aby do tří let v Děčíně mohl fungovat samostatný sbor, se kterým budeme i nadále velmi úzce spolupracovat.

Róbert Liba, hlavní pastor sboru AC KC Most

Ilustrační foto

Tou dobou se mně i mé ženě věnoval vzácný bratr – Zdeněk Šplíchal, nyní kazatel sboru Církve bratrské v Plzni. Vždy nás velmi povzbuzoval, zastával se nás a naslouchal naší vizi a tomu, co prožíváme. Byl nám oporou v nejtěžším období našeho života. Prožívali jsme i pronásledování ze strany bratří a sester ze sboru, který jsem opustil.

V té době jsme začali chodit do Křesťanského společenství v Děčíně, kde nás upřímně přijali a věnovali se nám. Dělalí jsme skupinky a věnovali se lidem, kteří potřebovali Pána. Začali jsme růst, a jelikož jsme nechtěli být nezávislí a nevykazatelní, hledali jsme sbor, který přijme vizi, kterou nám Pán dal.

SBORY ZALOŽENÉ V AC OD ROKU 2014

2014

- 1. 1. 2014 – Klášterec nad Ohří (pastor: David Bubík)
- 1. 9. 2014 – Bučovice (pastor: Jiří Pospíšil)
- 1. 9. 2014 – Vsetín (pastor: Daniel Ott)
- 1. 9. 2014 – Rožnov pod Radhoštěm (pastor: Roman Povala)

2015

- 1. 3. 2015 – Hlučín (pastor: Lubomír Bednárek)

2016

- 1. 1. 2016 – Trutnov (pastor: Robert Souček)
- 1. 5. 2016 – Uherské Hradiště (pastor: Rostislav Šiška)

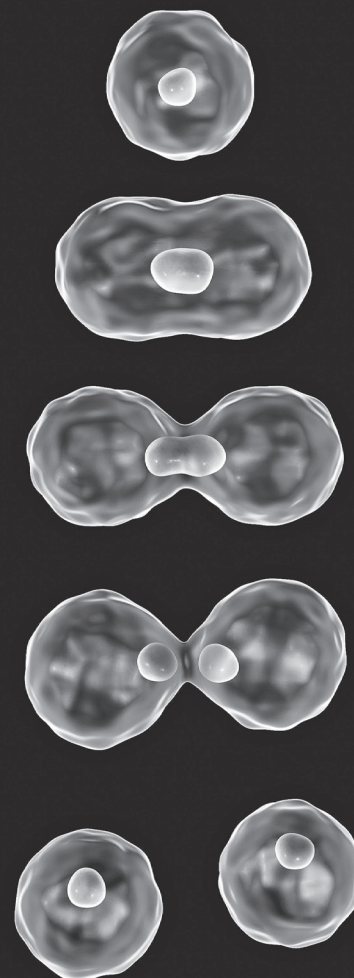
2018

- 1. 1. 2018 – Bystřice pod Hostýnem (pastor: Jiří Hanák)
- 1. 1. 2018 – Olomouc 2 (pastor: Aleš Navrátil)
- 1. 3. 2018 – Plzeň (pastor: Jiří Šrom)

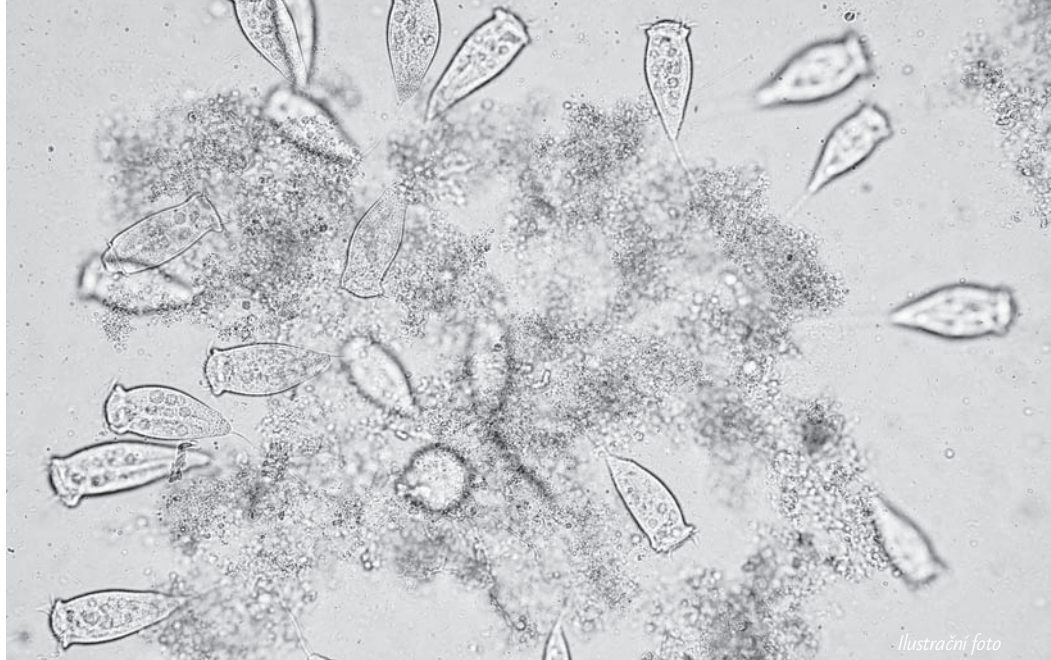
2019

- 1. 1. 2019 – Cityhouse Brno (pastor: Michal Apetauer)

Ilustrační foto

Sbory na obzoru

Zakládání sboru v Ostrově

Když jsem dostal nabídku zapojit se do projektu zakládání sborů v severozápadních Čechách, nejprve jsem ji odmítl. Nedomákal jsem si představit, že se odstěhuji z jižní Moravy na druhý konec země, do města, kde nikoho neznám a kde budu sám. Navíc jsem neměl obdarování evangelisty, a tak mi připadalo velmi obtížné získávat nové kontakty s nevěřícími lidmi. A také jsem měl už jednu neúspěšnou zkušenost za sebou. Bůh ale mluvil k mému srdci a já si uvědomil, že je to jedinečná příležitost, jak přinést evangelium lidem do kraje, kde církev není příliš početná a silná. Slo-

by začali jezdit lidé z různých měst. A tak jsme se v roce 2012 rozhodli, že rozšíříme naši práci v Karlových Varech, kde jsme měli do té doby domácí skupinky, a začneme dělat i nedělní bohoslužby. Naši touhou bylo, abychom i v dalších městech našeho kraje mohli založit nové sbory.

vy proroka Jeremjáše: „*Přemlouvals mě, Hospodine, a dal jsem se přemluvit.*“

A tak jsem se na začátku roku 1999 přestěhoval do Ostrova v Karlovarském kraji, kde předtím neprobíhala žádná misijní práce a žila zde pouze jedna starší sestra. Neměl jsem žádnou úžasnou strategii, jak získat toto město pro Krista – pouze modlitby. S pomocí zahraničních týmů jsme udělali několik evangelizací a otevřel jsem klub pro mládež, obojí se střídavým úspěchem. Byla to těžká doba, kdy jsem to často chtěl vzdát, ale s Boží pomocí se zformovala skupina lidí a postupně jsme začali dělat i nedělní bohoslužby v jedné menší místnosti. Každá neděle byla velkou neznámou v tom, kolik se objeví lidí a jestli budeme mít hudebníka na chválu. Všechny výzvy jsme postupně překonali a další zlom přišel v roce 2007,

Několik let jsme tedy měli zároveň dvě bohoslužby: v Ostrově a Karlových Varech. Po čase jsme zjistili, že tato strategie je v současné době nad naše síly, a proto jsme se rozhodli ji změnit. Koncentrovali jsme svoje síly do Karlových Varů, které jsou centrem a také největším městem našeho kraje. Zde tedy máme jedinou bohoslužbu, na kterou chodí lidé ze čtyř měst. Kromě místních i lidí z Ostrova, Chodova a Sokolova. Máme na srdci celý náš kraj a hledáme nové způsoby, jak ho získat pro Krista. Někdy se nám

by začali jezdit lidé z různých měst. A tak jsme se v roce 2012 rozhodli, že rozšíříme naši práci v Karlových Varech, kde jsme měli do té doby domácí skupinky, a začneme dělat i nedělní bohoslužby. Naši touhou bylo, abychom i v dalších městech našeho kraje mohli založit nové sbory.

Kolik

Kolik lidí musí chtít, aby mohli založit nezávislý nový sbor, zkusme pro to najít vzor.

V prvním řádku, kromě přání, bude Boží povolání, ve druhém souvětí ochota k oběti, ve třetím pokora a druhých podpora...

Srdce jedno, lidé... dva a nový sbor začíná...

P. S. Když vás bude mnohem více, rozdělte se. Na dvojice...

*Všechny básně
J. Szturc, AC Hlinsko*

kdy jsme po náročnější rekonstrukci otevřeli nové větší prostory, kde jsme se mohli věnovat více aktivitám. Dělalí jsme programy pro mládež, setkání pro muže a večery tvořivosti pro ženy.

Naše dlouholeté úsilí vyvrcholilo v roce 2012, kdy jsme se z misijní stanice chomutovského sboru stali samostatným sborem. Bůh nám kladl na srdce nejenom naše město, ale celý Karlovarský kraj, který je nejmenší ze všech krajů a v mnoha různých kritériích i na posledním místě. Na naše bohosluž-

něco nepovede, někdy něco funguje jinak, než jak jsme si naplánovali nebo vysnili, ale přesto znovu a znovu do toho jdeme, protože věříme, že lidé v našich městech potřebují slyšet dobrou zprávu o Kristu a potřebují mít církev, která bude pro ně útočištěm.

Věříme, že s Boží pomocí a s pomocí vašich modliteb se nám podaří postupně vybudovat sbory v celém Karlovarském kraji.

*Ladislav Roboš
pastor Církve bez hranic v Ostrově*

Zakládání sboru ve Frenštátě pod Radhoštěm

Jsem součástí regionálního sboru AC Valašsko, kde sloužím jako starší ve sboru AC Rožnov pod Radhoštěm, ale celou dobu ve mně hoří touha založit sbor i ve Frenštátě pod Radhoštěm. Věřím, že nyní nastal správný čas, a tak jsme společně s AC Valašsko začali ve Frenštátě smysluplně pracovat. Je to úkol, na který sami nestačíme, přesto věříme, že to s Boží pomocí a s pomocí AC i obětavých lidí, kteří milují nejen Boha, ale i lidi kolem sebe, zvládneme.

Srdce mi hoří pro Frenštát, ale teď je třeba vytrvat. Bylo už tolik situací, kdy to člověk chtěl vzdát, ale ten zápal a touhu dal Pán, takže jdeme dál. Pro mě je to jako obraz Nehemiáše – když vycházel, Pán Bůh mu něco vložil na srdce a ono to nepřestalo v jeho srdci bít. Vnímáme, že Frenštát opravdu Bohu leží na srdci. A když je to od Pána Boha, tak se to prostě podaří.

Jak práce začala?

Práce začala dávno předtím snahou shromáždit lidi na domácí skupince. S Romanem Povalou se scházíme, modlíme se za to dílo, přemýšlíme o tom. Modlím se i s jedním bratrem z KS, je to můj duchovní otec, sám jsem z KS vyšel. Ve Frenštátě má svého misionáře ještě i CB.

Co chybí k tomu, aby ve Frenštátě začal fungovat sbor?

Ve skutečnosti jsme už začali, udělali jsme slavnostní otevření, a přišel covid. Pán nám poželhal i prostorem. Scházíme se v Husqvarně, ve firmě, kterou má jeden bratr. Nabídl nám nějaké nevyužité prostory, které chtěly jen upravit, za pět tisíc měsíčně se vším všudy. To je fantazie. Když jsme dříve dělali evangelizační bohoslužby, potřebovali jsme plakáty a vyšlo to na strašné peníze. Teď máme místo, kde můžeme kdykoli cokoliv udělat. Co chybí? Ještě čas a lidé, kterým by pro to hořelo srdce. I v Nehemiášovi je psáno, že dílo rostlo, protože lid byl srdcem u díla. Modlím se, aby mi takové lidi Bůh poslal. Hledám hranici, aby se lidi necítili tlačeni,

ale věřím, že je čas přestat si hrát na písečku a vyjít. Teď jsme ve fázi testovací. Modlíme se a sloužíme mladým. Já jsem si třeba myslel, že mladým vůbec nebudeme sloužit, protože na to je tady obdarovaný bratr z Církve bratrské. Je mladý a chce sloužit mladým. Ale naši mladí, kteří s námi jezdili na víkendovky se svými otci, tam nemají vztahy a nechtějí tam chodit. Ale je možné, že toto je ta cesta a že skrze ně dílo povstane. Čekáme, co bude, není to nalajnované, hledáme před Bohem, co máme dělat. Chceme milovat Boha, sloužit Bohu a milovat lidi.

Robert Oslanec

FB: @acfrenstat

podpora budování sboru AC Frenštát:

č. ú.: 2500716151/2010 v. s. 888

Zakládání sboru v Bílovci

Stanice Bílovec vznikla po stanové evangelizaci v roce 1993, a to výhradně z nově obrácených lidí.

V současné době se scházíme v počtu 10–20 osob. Jednou týdně máme hlavní shromáždění, na kterém je zároveň dětská

besídka pro zhruba 20–30 dětí. Pro mládež je jednou týdně otevřený mládežnický klub.

Před půl rokem položil Pán na srdce Pavlu Bubíkovi, který je vedoucím stanice, aby se postaral o založení sboru v tomto městě v roce 2021...

Roman Folwarczny

AC Havířov

Bílovečtí

Základy

Základy jsou důležité, což už asi všichni víte. Jaký má být základ sboru? Nemá býti na závoru, otevřený pro lidi, kteří zrovna nevidí vůbec žádné východisko, takovým by měl být blízko a nabízet odpovědi, empaticky, bez zpodobění, a naději bez podmínek plnou láskyplných linek, ať v něm všichni uvidí, že je službou pro lidi.

Po stránce duchovní být v lidské úrovni, ať slova vyřčená nejsou jen vyčtená, aby lidé mohli číst si nás jako Kristův list.

Odposlechnuto na pastoraálce...

Róbert Liba, pastor z Mos-
tu, s sebou
přivezl na pastoraál-
ku Zdeňka Berkyho
z Litvínova a Reného
Ferka z Děčína, rom-
ské kluky. Oba za-
kládají ve svých měs-
tech sbor. Jsou neu-

věřitelní, s jakým nadšením, pokorou a věrností slouží. Zdeňka jsem poznal v Lounech, když si chtěl se mnou zahrát fotbal na hřišti za domem, kde jsme také bydleli. Bylo mu tehdy osm let. Malinký kluk, který se musel zeptat mámy, jestli mu to dovolí. Dnes je z něj po letech zralý služebník, který zachraňuje svět.

Dnes vidím, že po dvaceti letech, co se tam zasévalo, jsou severní Čechy oproti Plzeňsku bohaté na evangelium, bohaté na sbory. Je to milost, téměř každých dvacet km je pěkný sboreček. Ale v Plzni, která má 180 tisíc obyvatel, se v neděli sejde na bohoslužbách protestantských církví jen okolo 500 lidí! To je velká chudoba. Ani v okolí Plzně nejsou sbory. V Klatovech je malé KS s dvaceti členy, v Domažlicích totéž. Obrovská chudoba... Modlíme se v naší církvi za zakládání nových sborů v našem regionu.

Jestli se na Slezsku ve sborech nudíte (*u sále hlasitý smích*), prosím vás, přijedte nám pomoci. Víím, jak to je ve sboru, kde je všeho do sytosti. Sám to dobře znám. Mně se také z Opavy moc nechtělo, ale Pán Bůh mi to

Projekt M4 je super věc, nedávno jsem se o něm dozvěděl. Buď ho můžete studovat online nebo po dobu dvou let jezdit na víkendovky se skvělým vyučováním. Mně to tenkrát hodně chybělo. Hodně jsem se naučil ve Škole zakládání sborů, kterou založil Stašek Bubík, to byla opravdová škola. Od té doby se u nás téměř nic podobného nezorganizovalo. Tehdy k nám jezdili různí služeb-

Story

To je, pane, story, chcem zakládat sbory v téhle době covidí, když se konec nevidí...

Situaci nahrála krize, která nastala, možná by se sehnaly, když ceny tak padají volná místa příhodná, pro setkání „ctihodná“, nebo by se dalo, smí-li nás být málo, setkávat se, přátelé, vně, na louce zelené.

Dá se říct, že pro dva, tři, místo se vždy opatří, zvláště když se nemoci vyhnem s Boží pomocí...

*Jestli se na Slezsku ve sborech nudíte,
prosím vás, přijedte nám pomoci.*

Mnozí lidé padají na zadek, co se z těch kluků vyklubalo, a je to nádherné. Vždycky jsem Zdendovi říkal, že Bůh se chce oslavit na Romech. Čekám na tu chvíli, kdy oni budou „pokořovat“ českou pýchu, bílou mentalitu, že jsme lepší, a už se to děje.

Prosím vás, modlete se za Plzeňský kraj! Když jsme se do Plzně před devíti lety stěhovali, ze všech stran mi říkali: „Ty jdeš do Plzně? Vždyt tam je Kája Řežábek (KS), velký metodistický sbor, co tam budeš dělat?“

ukázal jasně. Přijedte, zvedněte kotvy, ať jste staří, mladí, důchodci. Na Plzeňsku jsou úplně jiní lidé, je to misie jak bič, ale aspoň máte výhodu stejného jazyka. © Strašně moc oceníme, když do toho půjdete s námi. Rokycany, Blovice, Nepomuk, Dobřany, to jsou všechno městečka s pěti tisíci obyvateli, kde o Pánu neslyšeli. Celá Šumava, tam je tak obrovská potřeba! To je nezasazený kraj. Kdo se díváte na seriál Modrava, hned se za ni modlete...

níci i ze zahraničí a já jsem jen zíral jak „čerstvě vyoraná myš“. Nepocházím z křesťanského prostředí a všechny ty věci jsem slyšel poprvé. Vedle mě seděl David Bubik, zívá a říká: „Ty si to všechno píšeš?“ „No jasně, píšu si to všechno, protože pro mě je to nové.“ „To přece musíš vědět, ne?“ Připadal jsem si vedle něho jako „máslo“. Jsem rád, že teď se startuje něco nového, že můžeme něco dělat společně.“

*Jiří Šrom
pastor sboru AC Plzeň*

Róbert Liba vede sbor AC v Mostě. Přijel tam s manželkou na Boží popud s cílem pomáhat Šromovým. Ti se ale časem přestěhovali do Plzně a Róbert převzal vedení sboru v Mostě. Bůh na něm pracoval a on časem přijal vizi, kdy viděl severní Čechy jako světýlka, některá byla silnější, některá slabší, ale svítila tam...

Je možné, že v Patokryjích bude první kaple v historii Apoštolské církve.

Napadlo mě, že to je síť církví, sborů, kterou tam Bůh chce mít. Řekl jsem si, že jestliže budou příležitosti, já do toho jdu. Pak ty příležitosti začaly přicházet. ☺

První byla v Lounech, kde jsme přebrali již založenou misijní stanici (region). Naším současným cílem je tohle společenství dovést do bodu, kdy budou moci být samostatným sborem. Tenhle region má nyní jako pastor regionu na starosti Pavel Vitvar a myslím si, že brzo budou samostatným sborem.

Dva tři roky a uvidíme Boží požehnání v Lounech.

Další příležitost, kterou jsme mohli uchopit, byl Děčín. Jednou jsme se jako staršovstvo setkali s Reném, a bylo jasné, že chceme více vstupovat do služby Romům. Reného jsme ustanovili pastorem regionu a myslím, že to je další sbor na cestě. Věřím tomu, že nejpozději do tří let uslyšíme i o Děčíně jako o samostatném sboru.

Bohoslužby máme momentálně na čtyřech místech: v Mostě, Děčíně, Lounech a Chánově. Loni jsme nově pronajali prostory v Litvínově a máme tam zatím pravidelné skupinky a další evangelizační programy. Práci v Litvínově má na starosti Zdeněk Berky.

Snažíme se rozjet práci i na několika dalších místech – například Meziboří, Libčeves a Patokryje.

Do Patokryjí jsme se přestěhovali před dvěma lety. Můj zástupce Olda Gremlica už nám tam trochu připravil půdu (mají mimochodem dům hned vedle našeho). Vedení obce nás požádalo o zorganizování vánoční bohoslužby. Nadšeně jsme souhlasili a pak asi za 14 dní jsme jeli kolem obecního úřadu a nevěřili vlastním očím. Oni tam postavili velký kříž a osvětlili ho. Oni to teda asi myslí vážně... ☺

Bohoslužba proběhla na místě, kde původně stála kaple. Pak nás poprosili, jestli by-

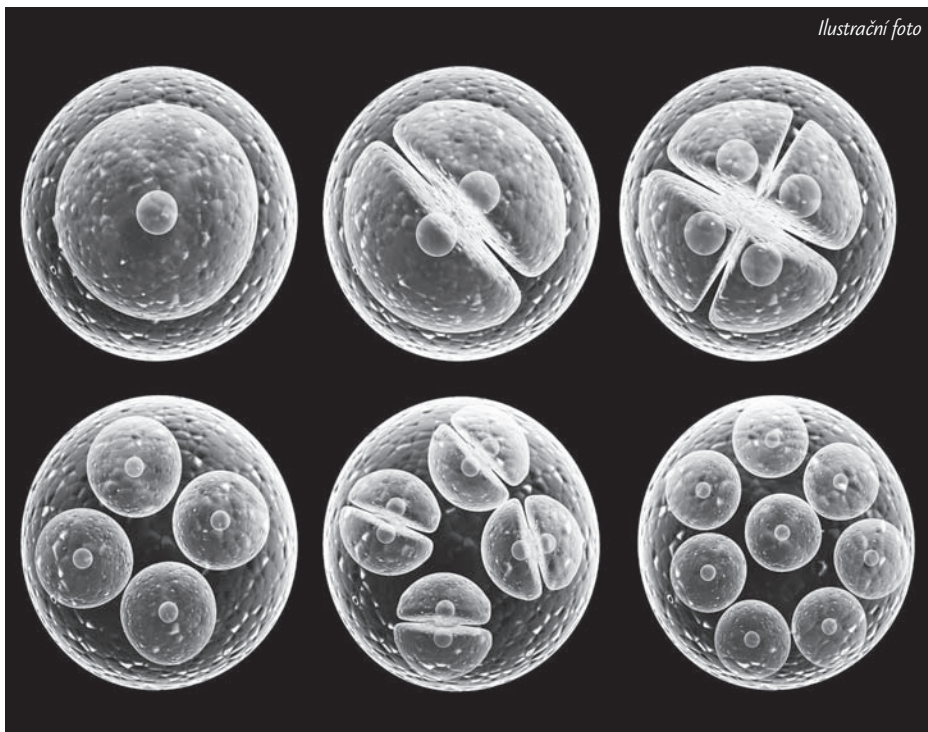
Róbert Liba na pastorační Když církev zasáhne svět

chom program mohli dělat každé Vánoce, a později, zda bychom ho mohli dělat i každé Velikonoce. V současné době kromě našich programů spolupracujeme i na dalších vesnických akcích.

Jsmo z toho nadšení a vnímáme to jako otevřené dveře. Naše vesnice, která má asi 400 obyvatel, touží po Božích věcech! Asi třicet lidí přichází na naše příležitostné vánoční či velikonoční bohoslužby. Poslední zpráva je, že obec začala obnovu základů staré kaple. Je možné, že v Patokryjích bude první kaple v historii Apoštolské církve. Modlím se za to, aby i v naší vesnici mohl jednou vzniknout sbor.“

*Róbert Liba
pastor sboru AC Most*

Ilustrační foto

Fasáda

Nová střecha, fasáda,
to je prostě paráda,
zamyšlení, skvostné chvály,
co by za to jiní dali,
přízemí, dvě patra,
jenom základ chátrá,
protože z něj mizí,
Boží Slovo ryzí...
Býti jako „boží“
každému z nás hrozí.

Zbytky Trajánova chrámu
Zdroj: wikipedia.org

Pergamon

Studium historie, obzvláště té starší a nejstarší, je dozajista milou kratochvílí, avšak ne vždy je zřejmé, jak studiem nabyté znalosti zúročit v každodenním životě. Někdy se ale v médiích objeví titulky, které propojují současné události se starověkými reáliemi, a pozorný student historie je najednou nejen v obraze, ale také na koni (zde si nedokážu nepředstavit obraz Napoleona na koni). Jeden z takových momentů nastal v říjnu tohoto roku, kdy se do světo-

dal se na stranu jiného z Alexandrových generálů, Seleuka, který však také záhy zemřel. Tím Philetaerus získal pro město Pergamon velkou míru svobody, kterou pak ještě posílil jeho adoptivní syn Eumenes I., a položil tak základ Pergamskému království. Toto království vydrželo až do nástupu dominance římské republiky v regionu Malé Asie. Král Attalus III. (zemřel v roce 133 př. Kr.) porozuměl, kam vane vítr doby, a dědicem svého království učinil Řím s cílem předejít krve-

Zatímco ostatním kultům, chrámům a oltářům se dalo vyhnout, kult císaře byl ve městě všude.

vých médií dostala informace o útoku vandala na památky v berlínských muzeích, mezi nimiž byl i antický oltář dopravený z maloasijského města Pergamon. A protože Pergamon je jedno z měst zmíněných v knize Zjevení, na které jsme se ještě pořádně nepodívali, zdá se, že teď bude ten druhý nejlepší čas tak učinit (nejlepší čas by byl o měsíc dříve, ještě před samotnými akty vandalství, ale když on mě ten útočník prostě dopředu neinformoval).

Počátky osídlení Pergama jdou hluboko do předřeckého období, ale významu toto místo, umístěné na kopci a od Egejského moře vzdálené přibližně 25 kilometrů, začalo dosahovat po roce 282 př. Kr. V tom roce totiž Philetaerus zradil Lysimacha, jednoho z generálů Alexandra Velikého, a při-

prolití, které by přišlo, až by se Římané rozhodli Pergamské království si přivlastnit. Díky tomuto prozíravému kroku svého posledního krále získal Pergamon na vlivu, a dokonce se na čas stal centrem římské provincie Asie.

Jedním z rysů města byly náboženské kultury. Do náboženského života bylo postupně, ve třech etapách, začleňováno uctívání Dionýsa a Asklépia, boha lékařství, následně uctívání Dia a Atény, a nakonec římského kultu císaře. Všechny tyto tři úrovně se projevovaly v náboženských obřadech a slavnostech, ale také v architektuře města. Ve městě byly vystavěny chrámy a oltáře, z nichž nejpatrnější je oltář zasvěcený Diu Spasiteli, vybudovaný za vlády krále Eumena II. Právě tento oltář si pak na konci 19. století našel cestu až do Berlína, kde v muzeu věnovaném

právě památkám z Pergama přebývá dodnes.

Když se v druhé kapitole Zjevení Ježíš obrací na věřící v Pergamu, zmiňuje, že tito věřící bydlí tam, kde je „trůn satanův“. Ačkoliv křesťané v Pergamu měli asi jasnou představu, jak takový trůn satanův může vypadat – vždyť Diův oltář vypadal jako trůn, to, co je souzřelo pravděpodobně nejvíce, byl kult císaře. Zatímco ostatním kultům, chrámům a oltářům se dalo vyhnout, kult císaře byl ve městě všude. Vždyť Pergamon bylo městem, které nově zavážený kult římského císaře přijímalo s obrovským zápalem a nadšením. Někteří křesťané nakonec nejspíše zvolili cestu kompromisu mezi svou křesťanskou vírou a naplněním podmínek uctívání císaře, a to jsou ti nikolaité, o kterých je ve Zjevení řeč, ale jiní zůstali plně věrni jménu Ježíš, a za to se jim dostalo od Ježíše pochvaly.

Oltář boha Dia, který byl jednou z obětí nedávného vandalského útoku, je připomínkou doby dávno minulé, se kterou však v jistém ohledu sdílíme mnoho. Stejně jako tenkrát, čelíme i dnes riziku náboženského kompromisu mezi vírou v Krista a uctíváním něčeho dalšího, co si zrovna žádá duch doby. Dnes již pergamský oltář není trůnem satana – ten už si totiž dávno přisednul jinam, stále však zůstává varováním před lidským pokušením sloužit více pánům.

*Martin Fridrich
učitel VOŠMT*

Pergamon

Město plné modlárů
a pohanských oltářů,
mezi nimi věrně stojí
lid, který se Boha bojí.
Do množství slohů
sexu a násilí,
pohanských bohů
v Kristu se zrodili,
nezdá se mi, že by dneska,
byla doba více hezká,
uprostřed ďábelských orgií,
křesťané jsou, co nežijí
jen sami sobě,
i v dnešní době
musíme nést
radostnou zvěst.

Na bílém kaménku,
se skrytou manou
písmeno k písmenku
jít za záchranou,
a nezkoušet kompromisy
jako v Pergamonu kdysi...

Psychika při covid-19

V ýznamnou součástí nemoci covid je psychická stránka věci. Ta je u každého člověka různá. Považuji za důležité tuhle část nepodcenit. Moje zkušenosti jsou tyto:

Na začátku naší karantény nebyly karty rozdány úplně nejlépe. Máme byt 3+1 a tři malé děti ve věku 5, 3 a 0 let. Představa, že budeme zavření 14 dní doma bez možnosti vycházky, nás opravdu netěšila. Tzv. ponorková nemoc byla jen otázkou času. Na druhou stranu, v rodině spolu vycházíme dobře, děti jsou inteligentní a hodné. A náš novorozenec Míša je skutečně dítě do nepohody. Navíc jsme měli určité zkušenosti z první karantény, kdy Danimu uzavřeli školku. A také z předchozích měsíců, kdy jsme čekali přírůstek do rodiny a museli tak radikálně měnit a omezovat svoje plány.

Co se týče mne samotného, na začátku mi tohle bylo vcelku ukradené. Bylo mi tak zle, že jsem izolaci moc nevnímal. Po zlepšení stavu jsem to vnímat začal a musím přiznat, že úpl-

b) vnitřní komunikace – osvědčilo se nám spolu mluvit, reagovat na podněty ostatních a problémy hasit ihned, dříve než z ohně propukne požár. Držet si nějaké křivdy, ať skutečné nebo domnělé, z karantény rychle udělá peklo pro všechny.

c) vnější komunikace – máme zajištěný přístup k internetu, což je vedle telefonů jediná komunikační platforma s vnějším světem. Ačkoliv jsem si přes léto FB deaktivoval, teď v izolaci jsem za něj rád. Také je fajn mít na telefonu uši ochotné k naslouchání. Obojí moc pomáhá.

d) pravidelný režim – osvědčilo se nám si nastavit pravidla, a ta potom dodržovat. Např. u dětí se televize zapíná jen několikrát denně na omezenou dobu a za předpokladu, že jsou uklizené hračky v pokoji. Je to sice náročné, ale nezbytné, protože pokud bychom tomu nechali volný průběh, vznikla anarchie by nás brzy vyčerpala ještě víc.

e) reálné nároky – po zlepšení stavu se mi osvědčilo si stanovit nějaké cíle k plně-

ná uzavírka celé rodiny na 73 m² je zkouškou manželství, rodičovství i jakési vlastní vnitřní integrity. Nakonec to není tak strašné, jak jsem se obával. Jak ale říká klasik, je důležité jít štěstíčku naproti. ☺ Co to znamená?

a) zajištěné zázemí – to mne hodně uklidnilo. Měli jsme zásoby trvanlivých potravin na 14 dní a zajištěné nákupy díky skvělým příbuzným a kamarádům. Voda, plyn, elektřina, topení, vše funkční a kdykoliv k dispozici. Nachystaná léčiva pro jakýkoliv vývoj nemoci. Když nemusíte řešit tyhle základní věci, fakt to psychice pomůže.

ni, např. dokončení článku, ale musí to být střízlivě nastaveno. Dá rozum, že když jsem nemocný, nemohu mít výkon odpovídající zdravému člověku. A v karanténě už vůbec ne, protože na vás potomstvo vznáší nejrůznější požadavky co pět minut. Když si stanovíme nereálné cíle, nebudeme je schopní plnit a místo povzbuzení se zvýší frustrace.

f) říct si o pomoc – pokud něco potřebuji, řeknu si o to. Doba je zlá, každý má dost svých starostí, a tak není možné, pokud skutečně potřebuji pomoc, sedět někde v koutě a doufat, že si mě někdo všimne. Tak to ne-

Mám kamarádku doktorku, která pracuje na ARO. Scházíme se na společné modlitby, teď ale kvůli covidu si spíše jen píšeme. Je v práci plně vytížena a jejími slovy: „Je to masakr.“

Nevim, kolik z nás je odpůrcem roušek a všech vládních nařízení... Na vládu a její kroky můžeme mít různé názory. To je mimo diskuzi, ale mějme na paměti, že pokud budeme nezodpovědní, odsákáou to nejen ti nemocní, ale především zdravotníci... Kdo nepracuje v nemocnici, neví, jaké to je, chodit ve skafandru a za celou směnu vypít maximálně dva hrnky vody. Protože není čas. Protože v tom skafandru to nejde jen tak...

Ve čtvrtek v noci mě napadlo kamarádce poslat SMS s požehnáním a modlitbou jako povzbuzení do práce. V pondělí mi přišla odpověď, že moc děkuje, že to přišlo jak na zavolanou, uprostřed té nejtěžší služby. Uvědomila jsem si, že zatímco já si v klidu ležím a chystám se spát, někdo jiný maká v náročných podmínkách, aby dalším pomohl tu nemoc překonat...

Mějme proto všechny, co pracují ve zdravotnictví, na paměti i na modlitbách, zřejmě jim, ať očekávaný nápor nemocných zvládnou, a prosíme Pána, aby se nenaplnily žádné černé a jiné katastrofické scénáře. Budme za zdravotníky vděční a budme zodpovědní. Nejde jen o nás...

—ib—

funguje a v krizi tuplem ne. Je mnoho dobrých lidí na světě, kteří jsou skutečně ochotní pomoci, ale nechtou myšlenky. Samozřejmě se ochoty jiných nesmí zneužívat, ale třeba vyzvednutí doporučeného psaní na poště bychom sami nezvládli.

g) každodenní radosti – manželku zjevně moc potěšilo, když např. vstala a zjistila, že je uklizená kuchyně nebo jí u postele voní ranní káva. A totéž umí mile překvapit i mne (byť tu vůni teď neocení). S tím souvisí i romantická večere pro dva – jeden náš přítel se v sobotu nečekaně objevil u domu s krabicí plnou italských dobrot, ať si uděláme pěkný večer. Ohromilo nás to. Pro lidi zavřené doma je něco podobného jako zjevení. Mimochodem, ten přítel je církevní osoba (prosím, nehádejte kdo) a jen stěží mohu najít příklad skutečné křesťanské lásky a milosrdenství, který bych prožil tak intenzivně.

Jsmo nesmírně vděční za všechnu podporu, které se nám dostalo. Zvláště děkujeme nejmenovaným hrdinům, kteří nám pomohli i prakticky, s nákupy, úřady nebo nečekaným darem. To jsou věci, co psychice lidí v karanténě vskutku pomohou. Díky Bohu za Vás.

Jožka Kovář, AC Brno

400 let od bitvy na Bílé hoře

žovali prakticky vůbec, přičemž na vině byly i nepřesné a pozdní informace, které o konfliktu dostávali. Štěstím vzbouřenců naopak bylo, že ani katolíci neměli zpočátku jednotný postoj, jelikož Habsburkové byli neoblíbení v mnoha katolických zemích. Dlouhodobé spory s nimi vedla Francie, s podporou zpočátku váhala německá Katolická liga,

rou legitimou k nástupu na český trůn. Tvář v tvář tomuto faktu se čeští protestanté v březnu rozhodli pro vojenskou intervenci vůči dosud neutrální Moravě. Ta zatím stála stranou i pod vlivem mocného protestantského pána Karla st. ze Žerotína, který díky svému mimořádnému mezinárodnímu rozhledu považoval české povstání za nepromyšlené a nezodpovědné dobrodružství. Zisk Moravy začátkem května znamenal pro Čechy výraznou posilu, ale na druhou stranu vypustili ze řetězu šelmu jménem Albrecht z Valdštejna, který z pozice velitele jednoho z pluků střežících moravskou neutralitu uprchl do Vídně k Ferdinandovi. V habsburských službách pak učinil závratnou vojen-

V neděli 8. listopadu 2020 si připomínáme kulaté výročí bitvy na Bílé hoře, jedné z nejslavnějších bitev našich dějin z dob třicetileté války, ve které bojovala armáda českého protestantského krále Fridricha Falckého proti spojeným vojskům habsburského císaře a českého katolického krále Ferdinanda II. Štýrského a německé Katolické ligy bavorského vévody Maxmiliána. Tato vojska tehdy před Prahu přitáhla s jasným cílem: porazit zdejší protestanty a vrátit české země i její obyvatele zpět do lůna habsburského soustátí.

Pozadí střetu

Situace následovníků Fridricha Falckého nebyla před bitvou vůbec dobrá. Již samotný začátek stavovského povstání pražskou defenestrací 23. května 1618 nelze z hlediska mezinárodní situace označit za dobře načasoovaný. Tak například silné protestantské Nizozemsko bylo v té době vázáno dvanáctiletým příměřím s Habsburky, které mělo vypršet až roku 1621. Přímo osudový význam pak měla přítěž z minulosti v podobě přijetí radikálního Habsburka Ferdinanda Štýrského za budoucího krále českými stavy na sněmu v červnu 1617. Proti Ferdinandovi se tehdy vyslovila jen skupinka radikálních šlechticů, ale naprostá většina českých protestantských stavů jej za krále přijala, a tak byl následně 29. června 1617 korunován v Praze. Když pak o necelý rok později vypuklo v Čechách povstání, vyvolalo to na panovnických dvorech Evropy pozdvižení. To jsou ti Češi, co krátce předtím slíbili věrnost svému králi? I u protestantských panovníků se tím začala svářet jejich církevní příslušnost s určitou souznělostí ke zrazenému českému zeměpánovi. A tak zatímco německá protestantská Unie vedená kalvinistou Fridrichem Falckým, která měla sama vleklé spory s Habsburky, podpořila české povstání naplno, reakce Anglie byla chladná a luteránský saský kurfiřt Jan Jiří zůstal neutrální. Králové Dánska a Švédska se potom v české válce neanga-

Bitva na Bílé hoře, Pieter Snayers
Zdroj: wikipedia.org

a dokonce i Vatikán. Pomoc od příbuzných ze Španělského Nizozemí i ze samotného Španělska však byla dostatečná pro zahájení útočných operací habsburské strany. K zapojování jednotlivých mocností do konfliktu tedy docházelo jen postupně. Přesto se z české války rychle stala mezinárodní záležitost, která dlouhodobé napětí mezi katolíky a protestanty roztočila do zničující třicetileté spirály násilí a hrůz, jež smetly většinu Evropy.

Na ostří nože

Rok před bitvou na Bílé hoře, léta Páně 1619, přinesl další vyhocení situace. V březnu zemřel bezdětný český habsburský král Matyáš a jeho nástupcem se stal právě obávaný Ferdinand II. Štýrský. Tím padla jakákoliv naděje na smír mezi válčícími stranami. Šlo o přesvědčeného římského katolíka, jehož nekompromisní světonázor od dětství formovali jezuitští učitelé. V očích mezinárodní diplomacie však disponoval veške-

skou kariéru a o několik let později se před jeho jménem třásla celá Evropa.

Spojené česko-moravské vojsko pod velením hraběte z Thurnu vzápětí zaútočilo přímo na Vídeň a svými děly ostřelovalo začátkem června dokonce i samotný Hofburg, sídlo habsburských panovníků. Záhy se však muselo od Vídně stáhnout, jelikož v jižních Čechách mezitím došlo k vážné porážce druhého sboru stavovského vojska, vedeného hrabětem von Mansfeld, v bitvě u Záblatí. Co bylo ještě horší, okolnosti bitvy naznačovaly možnost zraedy velitele třetího stavovského sboru, hraběte von Hohenlohe. Ten si sice Mansfelda vyžádal na pomoc z Plzně, ale pak mu v bitvě nepomohl. K napjatým vztahům a žárlivosti mezi protestantskými generály Thurnem a Hohenlohem se tedy přidalo i podkopání důvěry asi nejschopnějšího stavovského velitele Mansfelda ve společnou věc. Což mělo v budoucnu vážné následky. Návratem Thurnova sboru se nicméně vojenská situace v Čechách opět na čas stabilizovala. Dne 19. srpna 1619

byl Ferdinand II. prohlášen protestantskými stavy za sesazeného z českého trůnu. O týden později stavové zvolili novým králem Fridricha Falckého, hlavu německé protestantské Unie. Ferdinand II. kontroval rychle, 28. srpna byl zvolen za císaře Svaté říše římské (i hlasem Fridricha Falckého) a 9. září byl ve Frankfurtu korunován. Fridrich Falcký pak přijal volbu českých stavů 26. září.

Volbou protikrále v Čechách nabrala mezinárodní situace novou dynamiku. Povstání se rozhodl nepodpořit anglický král Jakub I., ačkoliv byl Fridrich Falcký jeho zetěm. Nizozemsko odmítlo poskytnout Čechům další vojenskou půjčku a odmítlo i přímou vojenskou pomoc. Na druhé straně němec-

federaci stavů českých zemí se stavy uherskými a rakouskými proti Habsburkům, ale již 21. března se saský kurfiřt Jan Jiří, hlava německých luteránů, definitivně spojil s Habsburky výměnou za příslib zisku obojí Lužice, dvou ze zemí Koruny české. Stavovská armáda se sice dočkala zahraničních posil od některých menších říšských knížat, příslibu finanční pomoci z Dánska, a nakonec dokonce dorazil i jeden pluk z Anglie, ale proti Habsburkům to už nestačilo.

V červenci 1620 došlo k další zlomové události. Díky zprostředkování katolické Francie, která v konfliktu zatím zůstávala stranou, byla uzavřena tzv. Ulmská smlouva o neútočení mezi německou Katolickou

nanční odměny znovu zahájil boje s Habsburky. Stalo se tak se svolením tureckého sultána Osmana II., kterému boje mezi křesťanskými zeměmi vyhovovaly, a tak dokonce pomohl uherským protestantům útokem na tehdy polskou Moldávii. Islámské vojsko tam 17. září rozdrtilo polské jednotky v bitvě u Cecory. To umožnilo Bethlenovi soustředit se na střet s Habsburky. O výsledku války se však už rozhodovalo jinde. Na ostatních frontách přešla habsburská strana do ofenzivy. 10. září zahájilo španělské vojsko pod generálem Spinolou útok na Fridrichovu Rýnskou Falc a 13. září provedli luteránští Sasové Jana Jiřího, nyní již otevřeně pod vlajkou Habsburků, útok na Dolní Lužici, kterou do konce listopadu obsadili. Horní Lužice následovala. Tato území se ke Koruně české neměla už nikdy vrátit.

Počátek konce stavovského povstání v Čechách nastal 8. září, kdy došlo ke spojení císařské a ligistické armády a ihned poté ke společnému tažení do Čech. Stavovské vojsko Fridrichova vojevůdce Kristiána von Anhalt očekávalo nepřítele na moravsko-rakouských hranicích, ale Maxmilián Bavorský, obávaný asketik pevně přesvědčený o nutnosti vymýtit protestantské kacíře z Čech, se rozhodl pro úder přímo na srdce království, na Prahu. České stavovské vojsko čekal chvatný ústup z jižní Moravy do Čech, kde se na přelomu října a listopadu snažilo společně čelit katolickým šikům u Rakovníka. Ty už měly za sebou krvavé tažení jižními a západními Čechami s otřesnými válečnými zločiny spáchanými v Prachaticích, Vodňanech a zejména v Písku. Ve spojené stavovské armádě však chyběl sbor generála Mansfelda. Ten, jsa zcela demoralizován poměry v povstaleckém vojsku a dlouho nevyplaceným žoldem, uzavřel s císařskými tajnou dohodu a zůstal v Plzni. Po něko-

Bílá hora se stala symbolem, jehož stín padá na naši společnost dodnes. Pro spoluobčany z řad katolíků je zdrojem hrdosti a vděku, zatímco pro zbytek národa je symbolem bolesti a katastrofy.

ká Katolická liga uzavřela s Habsburky tajnou spojeneckou smlouvu a o něco později se Španěle zavázali jednak navýšit žold pro císařskou armádu, ale také provést přímý útok z Flander na Fridrichovu domovskou Rýnskou Falc. Papež Pavel V. pak slíbil od března 1620 zdvojnásobit finanční příspěvek císaři. Nedosti na tom, zisk české koruny Fridrichem, hlavou německých kalvinistů, vyústil v příklon vůdce německých luteránů, Jana Jiřího Saského, k habsburskému táboru. To však byly věci, které se měly projevít až za nějaký čas. Vojenská situace byla přitom na podzim 1619 pro Habsburky nečekaně kritická, jelikož se u Vídně objevila armáda sedmihradského knížete Gábora Bethlena, kterou posílilo české i moravské vojsko. Což donutilo císaře stáhnout k Vídni všechny dostupné jednotky. Rozuzlení střetu bylo překvapivé. Ferdinanda podpořil katolický polský král Zikmund III. Vasa, jehož kozáci v listopadu vtrhli na území dnešního východního Slovenska a porazili tamní uherské jednotky. To přimělo Bethlena stáhnout své vojsko od Vídně a zahájit s Ferdinandem tajná jednání. Podobná příležitost se českým protestantům už neměla nikdy naskytnout.

V posledním tažení

Rok 1620 přinesl rozhodnutí. Začátkem února vtrhli polští žoldněři, tzv. lisovčáci, na Moravu, kde způsobili značné škody. Ve stejné době vešlo ve známost příměří mezi Ferdinandem II. a Gáborem Bethlenem, což byl pro dvůr Fridricha Falckého otřes. V březnu se sice podařilo uzavřít kon-

ligou a německou protestantskou Unií. To významně oslabilo pozice Fridricha Falckého a konečně naplno uvolnilo ruce Maxmiliánovi Bavorskému, vůdci katolické Ligy, k zásahu v Čechách. Silná ligistická armáda maršála Tillyho pod osobním Maxmiliánovým vedením vyrazila koncem července na Linec. Do měsíce před ní kapitulovaly hornorakouské stavy a Maxmilián s Tillym pokračovali do Dolních Rakous, aby se spojili s císařskou armádou maršála Buquoye.

Poslední záchranná naděje přinesly zprávy z Uher, kde byl v srpnu Gábor Bethlen uherskou protestantskou šlechtou provolán uherským králem a za příslib značné fi-

*Vrchol návrší s pamětní mohylou
Zdroj: wikipedia.org*

likadenních bojích u Rakovníka se navíc katolická armáda odpoutala z bojiště a obnovila pochod na Prahu. Stavovskému vojsku znovu nezbylo než se zoufale snažit nepřítele předejít a dorazit ku Praze jako první. To se mu po úporném pochodu podařilo a s výjimkou uherské jízdy, která zůstala nocovat ve vsi Ruzyně v předpolí, se usadilo na Bílé hoře před Prahou. Byla noc na neděli 8. listopadu 1620.

*Památník padlým
Foto: Adam Zivner
wikipedia.org*

Průběh bitvy

Krvavý úvod obstarala noční srážka jízdnicích jednotek, kdy část valonských rejtářů (tedy z dnešní Belgie) posílená o německé ligistické jezdce a agresivní polské lisovčiky narazila v Ruzyni na tam nocující stavovskou uherskou jízdu a ihned zaútočila. Nočním přepadem šokovaní Uhři rychle ustoupili k jádru stavovského vojska na Bílou horu, kde vyvolali poplach. V ranních hodinách se potom začaly objevovat hlavní síly ligistické armády. Ta byla hnána zápalom osobně přítomného Maxmiliána Bavorského, a tak se i tentokrát prokázala jako ukázněnější a rychlejší než Buquoyova armáda císařská.

Maxmiliánův vojevůdce maršál Tilly se rozhodl navázat s nepřítelem kontakt co nejdříve, a proto své oddíly vedl riskantním manévrem přes Litovický potok. Tento kritický moment sice české vojsko nevidělo kvůli ranní mlze, ale i po úspěšném překonání poto-

ka se ligistická armáda nacházela ve značně nevýhodném postavení na úpatí Bílé hory. A vojsko císařských zatím nedorazilo. Tento stav neunikl některým stavovským velitelům, avšak jejich naléhavé žádosti o okamžitý útok jízdy odmítl generál von Hohenlohe. Zvítězil jeho argument, že stavovské vojsko v tak výhodném postavení, jaké na Bílé hoře má, naopak vyčká útoku katolíků. Tím byla promarněna šance vypořádat se s částí katolické armády ještě před příchodem jejího zbytku.

V dopoledních hodinách konečně dorazila císařská armáda maršála Buquoye a síly katolíků se znásobily. Obě strany však váhaly se zahájením bojů. Z hlediska morálky se horší situace rýsovala v protestantském vojsku, kde nejasné kompetence a řevnivost velitelů i nízká motivace špatně placeného mužstva ústily během čekání v nekázeň. U útvarů tak chyběla řada důstojníků, kteří podlehli svodům blízké Prahy. Propuknutí bojů pokládá za nepravděpodobné i sám Fridrich Falcký, který namísto přítomnosti u armády plánoval diplomatický oběd v Praze. Vojsko sice bylo díky Kristiánovi von Anhalt seřazeno dle zásad moderní nizozemské taktiky, ale stav jednotek vzbuzoval obavy. Město Praha pak bylo na nějaké válečné operace zcela nepřipraveno.

Katolickou armádu zatím držela zpět její skutečně nevýhodná pozice na úpatí Bílé hory. Její útvary, organizované dle starší taktiky španělské, měly sice horší zásobování, ale na druhou stranu byly lépe placené a motivované. Také zde ovšem panovala řevnivost mezi otrými císařskými hrdlořezy, veterány mnoha bitev, a méně zkušenými, zato výrazně disciplinovanějšími vojáky Katolické ligy. Mezi veliteli katolíků pak nebyla shoda, jak a zda vůbec bitvu začít. Nyní se ukázal význam osobní přítomnosti Maxmiliána Bavorského, který upřímně věřil v nutnost konfrontace, zatímco zkušenější velitelé nabádali vesměs k opatrnosti a někteří dokonce k odkladu bojů na jaro. Nakonec se prosadil kompromisní návrh na vyvolání větší šarvátky, de facto průzkum bojem, jenž ukáže, co dál. Vojáci se začali připravovat k bitvě, většina z nich se modlila, povzbuzována četnými katolickými duchovními. Pokud lze věřit dobovým pramenům, na protestantské straně něco podobného k vidění moc nebylo.

Někdy kolem poledne boj začal. Část císařských jednotek zaútočila na levé křídlo českého vojska. V počáteční fázi se stavovské oddíly držely dobře, ale postupně zde několik pluků neobstálo a ustoupilo. Mezi nimi i vlastní pluky generálů Anhalt, Thurna a Hohenlohe. Levé křídlo stavovské armády se začalo hroutit. V kritické situaci se iniciativy chopil princ Kristián mladší von Anhalt, který velel jednomu z jízdnicích pluků. Zahájil

zběsilý protiútok na císařské řady, které tím dokonale zaskočil. Podařilo se mu rozpráší několik císařských útvarů, část nepřátel obrátil na útěk a přinutil vrchní velitele katolické armády, aby ihned vyrazili ke svým čelným jednotkám. Anhaltův útok však nebyl dostatečně podpořen zbytkem stavovské armády a začal ztrácet dech. Katoličtí velitelé nasadili zálohy a nebezpečnou situaci se jim podařilo zvládnout. Dle pramenů bylo významné zejména nasazení polských lisovčiků proti uherské lehké jízdě. Ta se po nočním otrěsu a díky nejasným vztahům se zbytkem stavovské armády dosud držela z bitvy, ale Anhaltův útok ji přilákal zpět. Ničivý útok Poláků však Uhry obrátil na útěk, Anhalt mladší padl do zajetí a levé křídlo stavovského vojska definitivně zkolabovalo.

Tím bylo o výsledku bitvy prakticky rozhodnuto. Na pravé křídlo stavovské armády zaútočili navzdory velmi těžkému terénu ligisté a po náporu prvních katolických jednotek začaly stavovské pozice kolabovat i zde. Většina útvarů tlak ligistických a zejména císařských oddílů nevydržela, menší část byla obklíčena u zdi obory letohrádku Hvězda. Zde se jednalo zejména o německé žoldnéře placené Moravany. Boj však byl už marný. Kdo nemohl uprchnout, ten se vzdal. Za asi dvě hodiny po začátku bitvy bylo po všem. O zmatku na stavovské straně vypovídá také fakt, že vojsková záloha umístěná v oboře zůstala zapomenutá a do boje nezasáhla.

Následky

Bitvou na Bílé hoře skončilo české povstání proti Habsburkům. Král Fridrich Falcký uprchl z Prahy hned druhého dne, těsně před tím, než do města vtrhla vítězná armáda. V následujících dnech požádaly stovky vzbouřených šlechticů z Čech i Moravy císaře o milost. Triumf katolické strany byl prakticky úplný a denominační mapa českých zemí se měla v následujících letech změnit k nepoznání. Bílá hora se stala symbolem, jehož stín padá na naši společnost dodnes. Pro spoluobčany z řad katolíků je zdrojem hrdosti a vděku, zatímco pro zbytek národa je symbolem bolesti a katastrofy. Že nějaké smíření není dost dobře možné ani po 400 letech, ukázalo i nedávné dění kolem obnovy mariánského sloupu na pražském Staroměstském náměstí. Témže náměstí, kde v roce 1621 padaly hlavy českých pánů jako jeden z přímých následků bělohorské bitvy. Nesmíme však zapomenout, že pro příslušníky jiných národů je Bílá hora jen jednou z mnoha bitev nekonečné a zničující třicetileté války mezi křesťany. Ta totiž pokračovala dál, a nakonec pohltila každého třetího obyvatele zasažených evropských zemí.

Josef Jan Kovář, AC Brno

O věrných Bohu

Pobělohorská doba v duchu rekatolizace (zvané také protireformace nebo katolická reformace, což byl nový název pro dříve nechvalně známou inkvizici) byla velmi těžkým a dlouhým obdobím pronásledování věřících, kteří v naší zemi původně vzešli z české a pak i protestantské reformace a kteří tehdy tvořili velmi významnou část obyvatelstva. Pobělohorský útlak probíhal v mnoha vlnách a mnoha podobách. V divokých počátcích, kdy měla vojska dovoleno plenit a rabovat, docházelo na mnoha místech k bezbřehému násilí, vraždění, mučení a rabování. Ze strany nově zřízených úřadů a komisařů nad reformací pak docházelo k zatýkání, konfiskacím majetku, výhrůžkám a vyhošťování ze země. Tehdy naše území, které nemělo ani 2 miliony obyvatel, opustilo asi 150 tisíc lidí. Katolická reformace však měla kromě biče i sladkou podobu přesvědčování, domlouvání, slibů, školení, uplácení a zvýhodňování těch, kdo opouštěli svou víru. Pro věřící to byla dlouhá doba těžkých pokusů – těžkých rozhodování mezi cestou kříže a usnadněním si života. Komenský tu dobu příznačně nazýval mučírnu lidských svědomí. Mnozí v ní podlehli, odstoupili od upřímné víry, dopouštěli se kompromisů, stávali se pokrytci, a mnozí nakonec zahořkli na otázky víry docela. Aniž si to uvědomujeme, mnozí jsme zřejmě potomky těchto znásilněných věřících.

Na jaře roku 1632 vyzvala holandská kalvínská církev sídlící v Londýně české exulanty, kteří v Anglii prosili o pomoc, aby hroznou situaci v Čechách zdokumentovali. Dokument chtěli připojit k právě chystanému vydání slavné Foxovy knihy mučedníků. Čeští exulanti po Evropě začali shromažďovat a ověřovat materiály a svědectví, přičemž J. A. Komenského pověřili konečným sepsáním celé práce. Pro zahraniční čtenáře připojili také celou historii české církve od příchodu misionářů Konstantina a Metoděje. Kvůli zdoluhavé práci a těžké době, i přes naléhání z Anglie, bratři nestihli spis včas dodat. Dokument pak procházel ještě patnáctiletým vývojem, než vyšel v roce 1647 a 1648 jako samostatná kniha pod názvem *Historie o těžkých protivenstvích české církve*. Kniha se záhy stala snad nejpronásledovanější knihou na našem území (nepřátelé ji označovali za „hrozné zvěrstvo“, „dávlovo rohož“, „prachzlořečenou bestii“ atp.). Dokonce ještě v roce 1863 byl vydán zatykač kvůli zveřejnění části jejího textu.

Nástrojem svodu a útlatu byla tehdejší, světem prosáklá, Římská církev, kterou Komenský v *Kšaftu umírající matky Jednoty bratrské* s lítostí nazývá „matkou, která se nám stala macechou“ a přeje jí, aby se odvrátila od světa a modlářství zpět k Božím slovu. Bylo by hloupé dnes číst knihu protikatolickým pohledem a nevidět, že rozložení temných sil v dnešním světě je zcela jiné. Ale konflikt zůstává stejný: Kristovo království, které není z tohoto světa, je stále v konfliktu s mocnostmi a světonázory, které v tomto světě vládnou.

Ježíšova slova adresovaná nám, jeho učedníkům, jsou stejná ve všech režimech: „Kdo nese svůj kříž a nenásleduje mne, není mne hoden. Kdo nalezne svůj život, ztratí jej; kdo ztratí svůj život pro mne, nalezne jej.“ (Mt 10,38–39)

Následná ukázka je poslední kapitola knihy. Je velmi zajímavá tím, že v ní Komenský popisuje **ránu, která našemu národu zůstala** z doby temna. Všimněte si poukazu na **ATEISMUS** – jako nový pobělohorský vztah Čechů k náboženství. A jeho důvod. Je také zajímavé, že Komenský nazývá tehdejší vítězné náboženství **opiem** – čímž minimálně o 200 let obírá Marx o copyright na jeho okřídlenou větu: „Náboženství je opiem lidstva.“ Tím však pravá víra v Krista v žádném případě nikdy nebyla. Inspirativní částí svědectví té doby jsou lidé, kteří tehdy zůstali Ježíši Kristu věrní – ti jsou krásnou stránkou té truchlivé doby. I když jejich potomci dodnes žijí ponejvíce někde v cizině.

Jiří Kostelník, pastor sboru AC Kopřivnice

Kapitola CVII.

O zbytcích Bohu věrných lidí, kteří po takovém zpusťování české církve ještě zůstali

1. Hned jak se začal blýskat antikristův vítězný meč, našli se zbožní učitelé církve, kteří neopomněli příkladem a také kázáním a knihami ukazovat přicházející mračna pokušení a posilovat proti nim lidská srdce. Jenže Bůh málokdy přichází v bouřlivém vichru (Na 1,3), aby jeho hněv nerozerval hory a netříštil skály (1Kr 19,11), a tak se stalo, že byly zničeny sloupy země, tj. velká část panstva a kněží, a s nimi padl téměř celý lid. Zloději Hospodinova dědictví se z toho radovali a jásali, bujně poskakovali jako jalovice a řehťali jako hřebci (Jr 50,11). Jenže jak to prospělo Boží slávě a lidskému spasení? To nemůžeme nikdy dost oplakat ani potoky slz.

2. Ve velkém zástupu odpadlíků od Boží pravdy bylo jen málo takových, kteří by ve svém svědomí považovali to, k čemu byli nuceni přestoupit, za jistější cestu ke spáse. Odpadali jen kvůli strachu z lidí, z touhy zalíbit se jim nebo jen slepě následovali příklady druhých, a tím se dopouštěli násilí na svém svědomí. Co jiného můžeme o celém tom zástupu říct, než že je to lid obtížený vinou, potomstvo zlovolníků, synové šířící zkázu! Opustili Hospodina, Svatého, Boha Izraele, znevážili ho, odcizili se mu (Iz 1,4).

3. Jak velkou slávu a jak znamenitou kořist jste získali, vy svědci duší! Vytvořili jste stáda tupého dobytka, který se obrátí zpět kvůli hrnci masa a za okurky, melouny, česnek a cibuli bude klidně snášet egyptské otroctví. K tomu jste do lidských srdcí zasedli ateismus (zapomenutí na Boha), takže mnozí již nevěří vůbec ničemu, a aby je nehryzalo svědomí ukolébané vaším opiem, žádají, ať veškeré náboženství zmizí nadobro.

Když to řeknu mírněji, jaký z toho máte užitek, že lidi nutíte, aby vám lhali? Copak snad všechny, které jste přinutili k přijetí vašeho římského katolictví, považujete za své? Jen jim na jedné straně seberte zlato a různé vábníčky a na druhé odstraňte meč, skřípec a jiné nástroje tyranie, a hned uvidíte, jak opravdově přijali to vaše náboženství.

Falešný přítel se druhého drží jen kvůli vlastnímu prospěchu, ne proto, že to je ctnost. Proč jste tedy tak bojácní, že máte tak velké zalíbení v těch, kdo vám jen pochlebují a o váš prospěch usilují z donucení? Babylónská pýcha vás vede, abyste jakýmkoli způsobem přivábili či donutili lidi, národy a jazyky, aby se poklonili před vaší zlatou sochou, jakmile uslyší hlas rohu, flétny, citary, harfy, loutny, dud a rozmanitých strunných nástrojů. Vy sami se pak opíjíte vínem svého smilstva, abyste tím bezstarostněji a s o to větším množstvím přihlížejících a rozjařených lidí jednali jako obvykle. Buď chvála Bohu, že se – jak dobře víme – blíží čas, kdy už v tobě, Babylóne, nezazní hudba, nezve se harfa, pišťala ani trubka (Zj 18,22).

4. Z jejich zuřivosti však přesto vzešlo něco dobrého, díky moudrosti toho, v jehož rukou jsou tyraní jen lopatou určenou k vyčištění mlatu svaté církve. I zde se totiž oddělily plevy od pšenice a struska od zlata! Ukázalo se, kdo měl Krista v srdci a kdo byl jen pokrytec. Spatřili jsme obraz toho, co nám řekl Kristus o dni svého příchodu: dva budou na jednom loži, jeden bude vzat a druhý zanechán. I zde se dalo dostatečně poznat, jaká je moc skutečné lásky k Bohu a jak slabá je povrchní zbožnost. Nemohu totiž zamlčet, že Boží zkouška rozdělila přátele, pokrevní přibuz-

- né, rodiče od dětí, děti od rodičů i bratry a sestry od sebe navzájem. Ba rozdělili se i nejedni manželé, když jedna nebo druhá strana nedokázala snést kříž. Ve vyhnanství s námi žijí manželé, jejichž manželky se nepodařilo přesvědčit, aby pro Krista vše opustily. A také jsou tu manželky, které opustily manžela odpadlíka, aby zachovaly svou víru v Krista. „Propastná tuň nezměrná jsou tvoje soudy,“ volá David v žalmu 36.
5. Co se však stane s těmi svedenými, kdo padli ze strachu před rozpálenou babylónskou pecí a poklonili se té soše, antikristovi? Budme jako Pavel, který měl velký zármutek a neustálou bolest v srdci kvůli svým bratřím, protože se chovali tak, že je Bůh zavrhl. Pořád sice můžeme mít naději, že jim Bůh neodepře své milosrdenství a vyvolené znovu navrátí na cestu pokání. Bůh je však spravedlivý soudce a především zbabělce (či bázlivé) a lháře (a co jiného než zbabělci a lháři jsou před Boží tváří pokrytci, kteří ústy zapírají to, čemu věří v srdci?) čeká úděl v jezeře, kde hoří oheň a síra (Zj 21,8). A každý, kdo přijímá cejch šelmy na čelo nebo na ruku (tj. že se přidali k šelmě – buď jen svým vyznáním, nebo i pomocí), bude až navěky pít z číše jeho hněvu (Zj 14,9–10). Je tedy zřejmé, že všichni odpadlíci jsou v daleko větším nebezpečí, než sami tuší. Jen stěžít je možné, aby byli znovu obnoveni k pokání ti, kdo byli už jednou osvíceni a okusili nebeského daru, kdo se stali účastníky Ducha svatého a zakusili pravdivost Božího slova i moc budoucího věku, a pak odpadli (Žd 6,4–6). Bohu se totiž nebude nikdo posmívat (Ga 6,7).
 6. Když se tedy naši krajané takto veřejně chovají, můžeme společně s prorokem volat: „Kdyby Hospodin zástupů nám neponechal hrstku těch, kdo přežili, byli bychom jako Sodoma, podobní Gomoře bychom byli“ (Iz 1,9). Ale buď chvála našemu slavitelmu Bohu, že si ponechal svatě símě, a když jím bude znovu oseto pole české církve, může přijít hojná žeň. K tomuto zbytku patří všichni, kdo odešli ze země, protože chtěli raději následovat čisté náboženství než lichotit Jarobeámovi a hrozným modlářstvím opustit smlouvu svého Boha – celkem asi dvanáct tisíc duší.
 7. Našli se tací, kdo je chtěli v roce 1630 sečíst, a jen z panských a rytířských rodů to bylo 185 rodin, které opustily České království. V každé rodině bylo 1, 2, 3, 4, 10, 20, ba i 50 osob mužského pohlaví, zvláště v rodu Kaplířů, Gerstorfů a Kelblů. (Všichni však v dlouhé Boží zkoušce nakonec nevytrvali.)
 8. Z Boží milosti také zůstal nemalý počet Božích služebníků. Neznám však žádný spolehlivý způsob, jak je sečíst – o kněžích jednoty bratrské vím, že v roce 1623 jich v Čechách a na Moravě sloužilo kolem dvou set; dnes v roce 1632 jich stále zůstává asi sto, ostatní v té době zahynuli mečem, morem, nemocí, strachem, zimou, hladem či ve vězení.
 9. Téměř z každého města i městečka odešli nějakí měšťané a řemeslníci, odněkud více, odněkud méně. Ba i ze selského lidu někteří následovali jiné lidi a odešli do cizích zemí.
 10. Většinou si pak našli místo k životu – hlavně kvůli blízké poloze – na panstvích saského kurfiřta, v Míšni, v obou Lužicích a ve Fojtlandu. Nemálo se jich také shromáždilo u knížete z Kulmbachu a bayreuthského markraběte. Někteří se také vydali do brandenburské marky i do samotného Holandska.
 11. Ti, kteří odešli do Polska, našli mocného ochránce v pánovi Rfaelovi, hraběti z Lešna a belzském vévodovi, který je přijal na své pozemky a v Lešně, Vlodavě i Baranově je milostivě ukrýval a chránil před nepřáteli. Byli však přijímáni i v jiných městečkách, jako v Ostorogu pod ochranou hraběnky z Ostoroga a ve Skokách pod panem Mikulášem Rájem z Naglovic. Také v Kobylíně pod panem Abrahamem Seniutou. I královské město Toruň jich nemálo přijalo. Ty všechny (většinou zchudlé a potřebné lidi) mnohokrát svou štědrostí potěšili osvícený kníže Kryštof Radziwill i polské a litevské církve a další zbožní lidé (jejichž srdce k tomu pohnul Bůh).
 12. V Uhrách vzbudil Bůh ducha osvíceného sedmihradského knížete, pana Jiřího Rákócziho, aby se jeho panství poblíž moravských hranic, Lednice a Pouchov, stalo útočištěm pro vyhnance z Moravy, a odešli sem i mnozí z Čech – stejně jako na panství hraběte Turzy, hraběte Ilešházyho, pana Révaye, Nádasdyho, Nyárye, Vizkeletyho a dalších.
 13. Také ve Slezsku, ač patřilo pod císaře, posílil Bůh ducha Jana Kristiána, břežského knížete, aby se bál víc Boha než člověka a odvážil se do svého knížectví přijmout mnoho vyhnanců z Čech i z Moravy. Jemu i všem ostatním, kteří roztáhli svůj stín jako noc, jež skryla vyhnance, nevyzrazovali lidi bez domova, ale dovolili jim, aby u nich Boží vyhnanci zůstali, stali se jim úkrytem před zhoubcí, těm všem ať požehná Hospodin, aby jejich trůn byl upevněn milosrdenstvím a aby usedli v Božím stanu a uplatňovali spravedlnost (Iz 16,3–5).
 14. Kromě výše zmíněných, kteří unikli před odpadlictvím útekem z vlasti, si Pán Bůh i v samotných Čechách a na Moravě zachoval víc než 7 tisíc lidí, jejichž kolena nepoklekla před Baalem a jejichž ústa ho nepolibila. Nemyslím tím maličké, kteří nepoznají pravici od levice, ale dospělé, kteří na mnoha místech, pod mírnějšími vrchnostmi, nezakusili tak kruté pronásledování jako jiní a svou víru zachovali. Jmenovitě to byli mnozí ve frýdlantském knížectví a ve vsetínském kraji (což už jsme připomněli dříve) a pod pány ze Žerotína a z Valdštejna a některými dalšími. Takovým ať však nikdo nezavídí tu Boží milost, protože v církvi se vše děje řízením toho, který řekl: „Ještěže chci, aby tu zůstal, dokud nepřijde, není to tvá věc. Ty mne následuj!“ (J 21,22).
 15. Navíc víme o mnoha padlých, kteří společně s Petrem hořce plakali nad svým selháním a dosvědčili to i dopisy svým vyhnaným pastýřům. Nejedni z nich našli nějakou možnost, jak se scházet k bohoslužbám, a znovu se přidali k církvi. Jiní s velikou touhou a trápením v srdci dychtí po čase rozvážení a jsou připraveni se smířit s Bohem i s církvi. Proto vroucněji než jiní lidé prosí o Boží milosrdenství a vyhlížejí ho, své nářky a vzdychání posílají do nebe, spolu s námi se ve své bídě utěšují Boží nadějí a čekají na Pána, který uzří, že ubývá sil, že je konec se zajatým i se zanechaným, a bude mít se svými služebníky soucit (Dt 32,36).
 16. Bože, shlédni na nás bídě, lovené jako draky, že nás již přikryl stín smrti. Denně jsme pro tebe vydáváni na smrt, jsme jako ovce určené na porážku. Probuď se, Pane, proč spíš? Procitni a neodvracej se od nás navěky! Proč skrýváš svou tvář a zapomínáš na naše trápení a soužení? Naše duše leží v prachu, naše hruď je přitlačena k zemi. Na pomoc nám povstaň, vykup nás pro své milosrdenství (Ž 44,26–27)! Izrael je zaplašená ovce, zahnalí jej lvi. Splň své sliby, pravdomluvný Bože, že budou-li hledat Izraelovu nepravost, žádná nebude, a Judův hřích nebude nalezen, neboť odpustíš těm, které ponecháš (Jr 50,17.20). Vrať se, Hospodine! Ještě dlouho se chceš hněvat? Měj se svými služebníky soucit, nasýt nás svým milosrdenstvím hned ráno a po všechny dny se budeme radovat a plesat. Tolik radosti nám dopřej, kolik bylo dnů, v nichž jsi nás pokořoval, a let, v nichž se nám zle vedlo. Necht se na tvých služebnících ukáže tvé dílo a tvá důstojnost na jejich synech! Vlídnost Panovníka, Boha našeho, buď s námi. Upevni nám dílo našich rukou, dílo našich rukou učíš pevným (Ž 90,13–17)!

*Z knihy J. A. Komenského
Historie o těžkých protivěnstvích církve české,
Poutníková četba, 2018*

(Otištěno se souhlasem vydavatele)

Knihu možno zakoupit zde: www.PoutnikovaCetba.cz

Bílá hora – a co dál?

Když se řekne Bílá hora, každému se vybaví rok 1620 a s ním i jedna z nejvýznamnějších bitev, které se odehrály v našem národě. Jak nás to v té škole učili? Bitva na Bílé hoře byla porážkou českých protestantů katolíky na dobu 300 let? Nebo s tím máme spojenou porážku českých stavů habsburskou nadvládou? Nebo snad českou rebelii proti vladaři, za kterou se nechtěl postavit ani anglický král Jakub Stuart?

Myslím, že to, do jaké církve jsme chodili, asi bude dost ovlivňovat náš náhled na celou událost. Protestanté budou mluvit o stínu modlářství nad českými zeměmi a vnučené rekatolizaci do svobodného (převáž-

ně protestantského) myšlení země. Katolíky smýšlející zase o nutnosti zavést pořádek do rozkolísané situace, která v našich zemích delší dobu vládla.

Dnes už víme, že oba náhledy mají svá úskalí, protože obě dvě zneprátené strany si nesou své šrámy. Největším problémem zůstala ovšem do dnešního dne čtyři sta let oslabená identita našeho národa. Církev měla být vždy solí dané země. Pokud přestane být slaná, země už nemá čím být osolena. Pak už není jiná alternativa. Naše země se stala slabou, nemocnou a bezduchou, protože rozpolcený dům neobstojí. Katolíci se často snažili protestanty pokatolizovat a protestanty zase přivést katolíky na tu „správnou“ víru protestantskou. Ještě dnes jako protestant často slyším, že pokud se katolík obrátí (tedy stane se protestantem), bude to v pořádku. Jenže naše identita je v Ježíši Kristu. Všechny teologie našich denominací mají své vady na krásu, a má-li někdo pocit, že přece jen ta církev, ve které duchovně vyrůstal, bude tou lepší, doporučil bych mu

ekumenické rozhovory o sjednocování teologií, to by totiž nebyla cesta k Božím zaslíbením. Jen pěkně zůstaňme velmi různorodí v tom úžasném Kristově těle! Ovšem přicházejme ke svému bratru s úctou a nasloučáním! Nevím, jestli to všichni skousneme, ale když za mnou před dvěma lety přišla jedna františkanka se slzami v očích, že nás protestanty oni katolíci v modlitbě za město potřebují, dotklo se to mého srdce i mých očí. Dnes nad tím leckdo může mávnout rukou a otevřít prastaré otázky různorodé teologie, ale tento okamžik v mém srdci nezapadl.

V posledních dvou letech jsem tolikrát a v tolika našich městech slyšel ten silný verš z 2. Paralipomenon 7,14: „...a můj lid, který se nazývá svým jménem, se pokoří a bude se modlit a vyhledávat mě a odvrátí se od svých zlých cest, tehdy je vyslyším z nebes, odpustím jim jejich hříchy a uzdravím jejich zemi.“ Věřím, že naše země je nemocná, že se dlouhou dobu nacházela pod tmavým mrakem, ale že Bůh právě v tomto čase, podobně jako tomu bylo u Izraelitů na konci egyptského otroctví, říká: „Národe, svítá, je nový den!“ Ať tvoje srdce zahoří láskou k sourozencům z různých jiných denominací, ať

„Národe český a moravský,
vrať se ke Kristu!“

Jan Amos Komenský

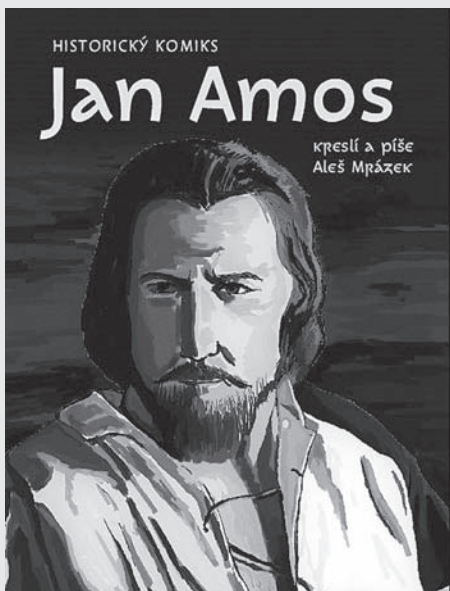
znova číst 1. Korintským 8,2 „Jestliže si někdo myslí, že něco už plně poznal, ten ještě nepoznal tak, jak je třeba.“

Musím však v posledních týdnech myslet na to označení Bílá hora. Je tomu letos 400 let a nemalé množství Božích bojovníků zemí Koruny české se z protestantských i katolických kruhů zvedlo, aby vyjádřilo, že nás mrzí, co se před těmi lety vlastně stalo, tedy že si bratr podal bratra. To, že na jedné i druhé straně bylo mnoho těch, kteří zůstali zřejmě křesťany jen podle názvu, nám může být asi jasné. Vezměte si, kolik žoldáků na stavovské straně bojovalo a o co jim vlastně šlo. Kolik vojáků na druhé straně císaře zase bylo pouze těmi, co chtěli vykonat vůči své autoritě jakési zadostiučinění... Ale ta pachut, která nám po této šarvátce zůstala, halí Boží lid do černého mraku neodpuštění, povýšenosti nad druhým a soběstřednosti. Jenže pojem Bílá hora nezní úplně skepticky. Chce se mi právě teď ve víře prorocky vyhlásit nad naším národem verše z Izajáše: „*Pojďte, projednejme to spolu, praví Hospodin. I kdyby vaše hříchy byly jako šarlat, zběhají jako sníh, i kdyby byly rudé jako purpur, budou bílé jako ulna.*“ A projednávat se již začalo. Nejsou to

jim vyjádříš, že bez nich nebude Kristovo tělo celé, ať jim vyznáš, že se musíte stát jeden vedle druhého živými kameny Božího chrámu.

Říkám si, že není náhoda, že právě v tento rok mimo výročí bitvy na Bílé hoře současně slavíme výročí Jana Amose Komenského (350 let od jeho úmrtí). Jeho známý výrok „Národe český a moravský, vrať se ke Kristu!“ jsem si vřadycky spojoval s evangelizační nevěřících lidí. Ale jeho výrok směřoval spíše ke křesťanům než nevěřícím. A vrátit se ke Kristu doslova znamená: vraťme se zpět do Kristova těla, už tady na zemi se tam vraťme a tam se také všichni sejděme! To je podle mého přesvědčení největší odkaz Bílé hory, která není černá, a my jsme si toho všimli až teď.

David Kafka
AC Ústí nad Labem

Jan Amos – historický komiks
kreslí a píše Aleš Mrázek

K 350. výročí úmrtí J. A. Komenského vám přinášíme historický komiks o podivuhodném životě tohoto Božího služebníka. Věrnost Kristu navzdory mnohým těžkostem vyústila v nehynoucí odkaz. Moderní, atraktivní, vhodný pro mládež.

Vázaná, měkká vazba, 108 stran
Cena do 24. 12.: 290,- Kč

www.PoutnikovaCetba.cz

Smutná zpráva

Mezi tragickými zprávami jsou nehorší ty, které nás zastihnou nepřipravené. Tak nějak jsem se cítil ve středu 7. října ráno, když jsem zvedl telefon a dozvěděl se, že zemřel Jirka Sedláček. „Cože?“ zvolal jsem. Vůbec jsem nevěděl, že je Jirka nemocen. Nepatřil mezi lidi, kteří by se svěřovali se svými trápeními. Dokonce i k lékaři chodil, když už bylo opravdu nejhůř. A tak se můžeme pouze domnívat, co bylo příčinou úmrtí, protože Jirka se ani nenechal testovat na covid. Chtěl si pár dní poležet, aby zase bylo dobře. Jenže nebylo.

Byl jsem požádán, abych napsal pár řádků jako vzpomínku na jednoho z našich členů Rady církve, seniora Východočeské oblasti, pastora, kolegu a kamaráda.

Jirka byl zvláštní osobností. Na povrch možná působil trochu drsně (alespoň na ty, kteří jej neznali). Vzpomínám na jednu z našich prvních pastorálek, kdy jsme seděli v kolínské modlitebně v kroužku a probírané téma bylo asi trochu útočné směrem k tehdejšímu biskupovi R. Bubikovi. Nepamatuji si, o čem jsme mluvili, ale mám v živé paměti, jak Jirka povstal a rázně setřel všechny přítomné takovým způsobem, že chvíli bylo

ticho. Takový byl Jirka. Na druhou stranu to představovalo pouze jednu stránku jeho povahy. Uměl být empatický, měl rád lidi, svou lásku projevoval jak rodině, tak i lidem v církvi. Ve spojení s prorockým vhladem do situace řadu lidí dokázal zastavit v kritický okamžik jejich života a pomoci jim ve správném rozhodnutí.

Svou empatii dokázal projevit i patřičnou vstřícností, dokonce i v rámci různých konfliktů. „Vždy mi dával prostor,“ vzpomíná jeden z jeho blízkých spolupracovníků, „dokonce i když jsme si nerozuměli.“ Svě city neprojevoval otevřeně, dával je najevo spíše prostřednictvím skutků.

Svrázný byl rovněž jeho humor. Jak rodina, tak i další lidé, kteří mu byli blízko, jeho smysl pro humor oceňovali, i když mu někdy nerozuměli. Na druhou stranu na neznámé lidi působil občas trochu jako bubák – do chvíle, než jej mohli blíže poznat.

Jirka žil službou. Zakouzl se do ní hned po svém obrácení v roce 1988. Nejprve v rámci misijní stanice pod sborem Kutná Hora, od roku 1994 již jako pastor samostatného sboru v Lysé nad Labem. V roce 2004 byl povolán do Rady církve a ustanoven seniorem oblasti. Jeho službu asi na rok přerušila až nemoc (cukrovka spojená s neuropatií). Zázrakem se dostal do formy, mohl opět chodit (lékaři předpovídali zbytek života strávený na vozíčku) a opět se zapojil do služby. Vedení sboru postupně předával svému nástupci, věnoval se práci v oblasti, a hlavně nově vznikající, převážně romské stanici v Jablonci nad Nisou. Tam pravidelně dojížděl a touto službou celým srdcem žil. Pro řadu lidí to bylo překvapení, Jirku jsme znali jako člověka, který měl všechno vždy „srovnané“. Se svým, chvílemi až pedantsky zodpovědným způsobem života, jsme si nedokázali přestavit, jak bude fungovat v chaoticky spontánním prostředí, charakteristickém pro jabloneckou skupinu. Nicméně Jirka překvapil, práce rostla početně i duchovně, tamní lidé jej měli rádi, stejně jako on je.

Zodpovědnost byla jeho charakteristickou vlastností. Poslušnost Bohu (a všem povinnostem s tím spojeným) byla Alfou a Omegou jeho života. Současně však byl člověkem, který si dokázal užít života. Stres v práci kompenzoval koníčky, mezi které patřilo modelaření (letadla a vlaky). Rád chodil na procházky, které se po propuknutí neuro-

Zodpovědnost byla jeho charakteristickou vlastností.

patie nohou zkrátily na několik málo kilometrů. Ale ani tehdy to nevzdával. Poctivě cvičil, později si dokonce koupil elektrokolo, aby si mohl dovolit delší výlety i s rodinou.

Přestože s manželkou Lenkou představovali úplně jiné typy osobnosti, dokázali vždy najít společnou řeč a měli se rádi. Jak Lenka řekla, občas by ho „stokrát vystřelila na Mars (kdyby mohla)“, ale ve skutečnosti se od sebe nikdy nevzdálili víc jak na pár dní – nejdéle to bylo, když Jirka v roce 2005 navštívil Argentinu. Jirka měl svou rodinu moc rád. A nejen svou rodinu – deset let organizoval a vedl dětské tábory pro děti z věřících i nevěřících rodin.

Jirka nás opustil krátce před svými 65. narozeninami, zanechal po sobě manželku Lenku a tři dospělé děti. Už teď nám moc chybí.

*Martin Moldan
biskup*

Jiří Sedláček

* 10. 10. 1955 – † 7. 10. 2020

1) Čím Jirka Sedláček zasáhl do tvého života a posunul ho dobrým směrem?

2) V čem jsi vnímal jeho hlavní obdarování?

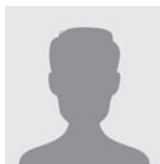
1) Petr: Na to mám jedno-duchou odpověď. Přivedl mě k Pánu, je to můj duchovní otec. Byl u pevných základů víry mého života, on je budoval.

Veronika: Naše snoubenectví procházelo v jednom okamžiku krizí, řekla bych duchovním útokem, a Jirka nás podržel, modlil se za nás a nechal nás, ať si vzpomene, jak nás Pán do vztahu vedl... To nám pomohlo, aby se naše kolísání v myslích zastavilo. Takže se nepřímo podílel na vzniku našeho manželství (a my jsme moc rádi, že se s Petrem navzájem máme), a tím pádem i našeho rodičovství, protože nebyť našeho manželství, nebyl by tu ani ten náš houfek (čtyři synové a jedna dcera).

2) Petr: Měl prorocké obdarování a v klíčových okamžicích – v krizích – byla cenná jeho určitá stabilita, opora.

Veronika: Hm, taky, stabilita a schopnost odolat bouři jako maják na pobřeží. Když byl Jirka o něčem přesvědčen, neuhnul. Na konzistentnost jeho názorů se dalo spolehnout.

*Petr a Veronika Kmetovi
AC Lysá nad Labem*

1) Spolupracovat s ním bylo velmi poučné. Nejvíc ovlivnil můj život svojí oddaností Bohu. Tím nemyslím žádnou bigotnost, ani přehnanou službu.

Myslím tím jeho rozhodování. Nerozhodoval se politicky, tělesně, ale hledal Boží vůli. Často ho to stálo hodně. Vždy, když do něčeho šel, měl to na modlitbách vybojované. Poučné bylo rovněž vidět, jak bojoval s chybami. Nebyl dokonalý, stejně jako nikdo z nás. Ale jeho chyby mu nebyly lhostejné, trápily ho a bojoval s nimi. Velmi inspirující byly rozhovory s ním. Když člověk mohl vidět, jakým způsobem myslí, jak hledá Boží vůli, jak se rozhoduje a také jak přemýšlí o své rodině a miluje ji.

2) Jirka byl pastýř celým srdcem. Záleželo mu na lidech. Mohl k němu přijít kdokoliv ze sboru, a bylo-li to důležité, tak kdykoliv. Byl i dobrý vůdce. Bůh ho v tomto opravdu hodně obdaroval. Ale je potřeba se také zmínit o tom, že ho to hodně stálo. Podle jeho vyprávění byla Boží škola náročná. On z ní ale neutekl a nechal se Bohem vychovávat i používat. Měl skvělá kázání. Kázal v Boží moci a hodně ze života. Praxi, žádnou teorii odtrženou od života. A s jeho nekompromisností mohli mít někteří lidé problémy. Šlo mu především o Boží věci, ne o lidské.

*Petr a Marika Benešovi
AC Lysá nad Labem*

Když jsem dostal smutnou zprávu, že Jirka Sedláček odešel na věčnost, velice mě to zasáhlo. Důvodů bylo více. Jednak to byl můj spolubratr pastor, se kterým jsme společně vyrůstali na pastorkáčkách, jednak to byl můj velice blízký bratr, se kterým jsme spolu sdíleli radosti a starosti pastorské služby. Měl jsem ve zvyku se na pastorkáče seznámit s každým novým bratrem, kterého jsem neznal. A po nějakém čase ho pozvat spolu s manželkou k nám do sboru, aby posloužil slovem. U všech jiných se mi to dařilo, ale Jirku jsem musel dlouho přemlouvat, než spolu s manželkou a dětmi přijeli k nám. Naše děti si hned porozuměly s dětmi Jirky a Lenky, jelikož si byly věkově blízké. V sobotu jsme si udělali výlet na Javorový a v neděli po shromáždění a společném obědě jsme je propustili domů. Na další pastorkáče v Kolíně si mě pozval do kanceláře biskup Rudek Bubik a řekl, že se mi podařilo něco, co se nepodařilo jemu ani jiným pastorům – přimět Jirku Sedláčka sloužit v jiném sboru než v Lysé. To mě zahrálo u srdce.

U Jirky jsem si vždy cenil toho, že stál za svým názorem a neměnil ho při nějakém

závanu větru. Mnohdy jsme spolu diskutovali na různá témata, je pravda, že ne ve všem jsme se shodli, ale vždy jsme se dohodli. Jirka mi bude scházet, jeho široké objetí a radostný úsměv na tváři u každého společného setkání. Nyní se už těším na „společné objetí na věčnosti“.

*Pavel Motyka
AC Oldřichovice*

Jirku jsem poznal na společných setkáních sborů v oblasti. Teprve později, na sklonku roku 2000 zasáhl do mého života věřícího člověka, když se jednalo o sboru v Kutné Hoře a jeho vedení. Velmi mě tehdy překvapil, jak pod vedením Ducha svatého reagoval. Mohu říct, že to, co navrhl bratru Rudkovi Bubikovi, tehdy ještě senioru oblasti a správci kutnohorského sboru, bylo rozhodující i pro můj další život v Boží blízkosti. Od té doby jsem se s Jirkou vídal nejen na setkáních oblastí, ale i při jeho návštěvách ve sboru i u nás doma.

Jaký vlastně Jirka byl? Upřímný, milující Boha a hledající jeho vůli pro svůj život, rodinu, sbor i církve, naslouchající Duchu svatému. I když jsme se občas rozešli v některých názorech, v názorech na Písmo a víru jsme byli vždy zajedno. Byl dobrosrdečný, ochotný naslouchat Bohu a lidem, miloval lidi a toužil jim zvěstovat Boží lásku. Byl připravený pomoci tam, kde byla pomoc potřeba... To bylo jeho obdarování.

Dalo by se o Jirkovi mluvit dlouho, ale on svůj úkol na této zemi splnil a Pán si ho povolal do své slávy. Modlíme se za jeho rodinu a chceme vytrvat na cestě, po které nás Jirka, stejně jako další duchovní otcové, vedl.

*Miroslav Papež
pastor sboru AC Kutná Hora*

Jirkovi...

„Koryno! Koryno, nech toho!“ Tyto velmi hlasitě vyslované pokyny mne vítávaly, když jsem zvonil u vaší branky v Lysé nad Labem. Takto jsi pacifikoval strážce vaší rodiny – fenku Corinu (druhá psaná verze jejího jména tentokrát od paní domu, tvojí Lenky).

Jirko, kolikrát jsem takto k vám přijížděl? Za ta léta se mi to nechce počítat...

Ani nevím, kdy se začalo rodit naše přátelství. U mne to bylo tehdy, když jsi mne vzal poprvé na prohlídku města a jeho okolí. Krásný slunečný den. V areálu zámku jsme obdivovali alegorické sochy od Matyáše Brauna, v okolí města jsi mi ukazoval mís-

ta, kde jsi hledal ztracenou knihovnu hraběte Šporka... Tvoje vzpomínky na cesty podzemními chodbami mi byly blízké. Sám jsem toho dost prolezl i slezl...

Chalupa tvé rodiny na Kokořínsku... Kolikrát jsme vzpomínali na naše výlety po okolí a těšili se, kdy vyrazíme příště... Pamatuješ, jak jsi mi ukazoval jeskyně, kde sis hrával? A zašlé znaky na skalách, které jsi tak dlouho hledal a nakonec našel?

U vás doma, v Lysé, jsme spolu trávili čas u oběda či večere, nejednou i s vašimi dětmi. Toho si opravdu moc vážím. Cítil jsem se jako člen rodiny! A při tvé uzavřenosti mi to bylo obzvláště vzácné...

Když zemřel Rudek (první biskup naší církve – pozn. pro mladší generace), vzájemně jsme si líčili jeho postřehy a proroctví, která s námi sdílel. Tehdy jsem si uvědomil, že pro ucelený obraz se vzájemně potřebujeme. Něco sdílel s tebou, něco jen se mnou... Řekl ti, že takových křesťanů, jako jsi ty, je málo. Měl pravdu. Zcela s ním souhlasím. Vždy jsi měl v podstatných věcech jasný duchovní vhléd. Většinou jsme se shodli. Žádné: „Na toto existuje více názorů...“ Tvoje proročké sny si pamatuji dodnes. A velmi mne povzbuzují!

Nikdy jsem ti neřekl, jak si tě vážím jako pastora. Tak ti to říkám dnes. Tvoje modlitby za sbor! Dodnes jsi mi příkladem. Děkuji ti. Myslím si, že to tvoje ovečky věděly. Když jsem mluvil s lidmi vašeho sboru, viděl jsem, že mají k tobě důvěru. Ne nadarmo. Někteří se tě i trochu báli. Úplně jako lidé v církvi Rudka. Ale cítili se vedle tebe v bezpečí, stejně jako u něj. Když ti Bůh ukázal, že máš předat sbor, neváhal jsi. Toho jsem si na tobě také vážil. Někteří si drží to, do čeho investovali. Ty ne.

A abych nezapomněl: Tvoje žena Lenka: Žena od Hospodina, žena statečná. Když myslím na vás dva, vybavuje se mi proročké slovo o mém manželství pro mne: „Dokonale se k sobě hodíte. Jako rukavice na ruku...“

Víš, Jirko, lidé ve sboru tě mají rádi a váží si tě. Co jste s Lenkou a dalšími vybudovali, je stabilní a obdivuhodné... Vykupoval jsi čas a přineslo to dobré a hojné ovoce!

A proč si s tebou takto povídám, když jsi nechal svoje tělo tady na zemi? Ty mi určitě porozumíš. V našem věku už plyne čas hodně rychle. Setkáme se co nevidět. Těším se na tebe. Tvůj Aleš.

*Aleš Navrátil
pastor sboru AC Olomouc 2*

Jirkův odchod mě velmi zaskočil, nicméně mu tak trochu závidím. Už nemůžu řešit ty unavující pozemské dohady. Byli jsme přáteli hodně let a musím pově-

dět, že to byl člověk, za kterým jsem mohl přijít s čímkoli a kdykoliv. Vždy mě přijal, přijel za mnou, byl ochoten pomoci. Ano, jeho povaha nezapadala do takového toho „normálu“ společnosti, ale byl to člověk, který byl ochoten (alespoň v mém případě) učinit cokoli, aby byl prospěšný a pomohl. Řešili jsme spolu nejen mnohá úskalí naší služby, ale uměli jsme si vzájemně vylít srdce. Měl jsem opravdu za kým jít a nemusel jsem se nějak bát či stydět. Bude mi v tomto ohledu moc chybět, protože přece jen takových lidí kolem sebe moc nemáte. V tom mi byl Jirka velkou pomocí, a dokonce i inspirací. Podržel mě i v nepříjemných situacích. Zastal se, když bylo třeba, a když bylo právě třeba, dokázal i napomenout. Stále musím myslet na to, co bude dál. Někdo by řekl, že to je vše součást života. Ano, to určitě je pravda. Ale když odejde někdo, kdo se stal nějakým způsobem součástí vašeho života, pak je tam najednou prázdné místo. Někdo tam schází a není to jednoduché.

Byl jsem nadšený, jak zahořel pro práci v Jablonci. Sdíleli jsme se o všem, co právě prožíval, dokonce i o tom, co vše má v plánu. No, už na to nedojde, ale zanechal výzvu: „Kdo půjde dál?“ Těším se na opětovné setkání a chtěl bych zakončit slovy: „Byl to dobrý chlap.“

Mirek Kliment
pastor sboru AC Čáslav

Když jsem 7. října dopoledne dostala zprávu od našeho pastora, že si Pán k sobě už povolal Jirku Sedláčka, byla jsem zmražená.

Jirka byl pro mě nejen pastor, ale i jako starší bratr. Pomohl mi radou, když nastal problém se školou mého téměř dospělého syna; jemu samotnému ukázal na správné životní hodnoty a nepřímo ho dovedl k tomu, že svůj poničený život naplno odevzdal Bohu a srovnává ho na tom nejlepším místě – v Teen Challenge v Pořtovicích. Dokázal člověka správným způsobem napomenout, že se dotyčný necítil uražený, ale naopak přemýšlel, jak chybu napravit, a také dokázal povzbudit, když s něčím zápasil.

Díky slovu, které přes něj Pán posílal v nedělních kázáních, jsem si mohla opravit některé své zkreslené představy o Božím slově či o tom, jak mluvit s nevěřícími lidmi a jak jim předat evangelium.

Měla jsem Jirku moc ráda a jsem našemu Pánu velmi vděčná, že jsem ho poznala a že i skrze něj změnil můj život a mé smýšlení.

Míla Fialová
AC Lysá nad Labem

Hlas beraního rohu

Hlas šofaru je před novoročním židovským svátkem slyšet každé ráno. Po celý měsíc zní jeho zvěst. O svátku Roš ha-šana samotném se v synagogách čte Žalm 47, který začíná: „*Lidé všech národů, tleskejte v dlaně, hlaholte Bohu, plesejte zvučně (...) Bůh vystoupil vzhůru za hlaholu, Hospodin za zvuku polnic.*“ (Žalm 47,2.6)

Šofar, beraní roh, se řadí mezi úplně nejstarší hudební nástroje. Jedná se přitom o zcela zvláštní hudební nástroj, a sice proto, že je jeho zvuk neoddělitelně spojen s biblickou zvěstí, která se týká víry v Boha: v Boha Stvořitele, Krále celého světa, Boha, který mluví k lidem a odpovídá jim, Boha, který chce být slyšen.

Hebrejský výraz šofar, překládaný jako polnice (ekumenický překlad) nebo trouba (kraličtí), se v Bibli často vyskytuje ve spojení se slovem hlas, hlas šofaru. Úkolem jeho hlasu je upozornit na to, že Bůh jedná, že mluví, že varuje, ale také, že je hoden chvály a radostného uctívání.

Přestože je tento nástroj naprosto jednoduchý, je vyroben ze zvířecího rohu, není snadné vyloudit z něj nějakou melodii. Vy-dává spíše zvuky, kterým ovšem znalec může dát určitý tón a délku. V Písmu se opakovaně objevuje výzva troubit na šofar. Hospodin dokonce přikázal svému lidu slavit den troubení (Nu 29,1). Proto je troubení na šofar pevně zakotveno v židovské tradici a svátek troubení, který se dnes slaví jako počátek židovského roku Roš ha-šana, není bez šofaru myslitelný.

Zachovala se dokonce svědectví z koncentračních táborů Osvětim a Bergen Belsen, že se Židům podařilo za riskování života šofar do tábora propašovat. Jeho zvuky o Roš ha-šana na těchto místech zazněly. Šofar z Osvětimi putoval potom s židovským lidem na pochod smrti. Později se dostal do Izraele a do Ameriky a dnes je vystaven v židovském muzeu v New Yorku. Šofar z Bergen Belsenu se před několika lety objevil v židovské domácnosti v Samaři.

Tradice troubení na šofar se jako každá jiná vyvíjela a rabíni o ní diskutovali. Dnes se mluví hlavně o třech způsobech, jak rozeznít beraní roh. Tkia, trua a švarim. První dva výrazy pocházejí z Bible. Tkia je dlouhý neboli táhlý tón. Trua jsou rychlé po sobě následující tóny. Třetí označení švarim – vzdechy – pochází z židovské literatury a má vyjádřit vzdechy člověka zlomeného svým hříchem. Délka těchto tónů je někde uprostřed. Tyto zvuky se kombinují podle přesného vzoru: tkia trua tkia, tkia švarim tkia, tkia švarim trua tkia.

Přikázání slavit den troubení se vyskytuje také v Levitiku, kde se výslovně nemluví o šo-

faru, ale o pamětním vytrubování, o vzpomínce. (Lv 23, 24) Připomeňme si tedy pár biblických míst, kde šofar vystupuje.

Poprvé mohutně šofar zazněl na Sínaji za hřmění a blesků, když byl izraelský lid shromážděn pod horou. Mojžíš mluvil s Hospodinem a ten mu hlasitě odpovídal. Popis celé scény, kdy hlas šofaru sílí a sílí, působí dojmem, že se jednalo o nebeský šofar, jehož hlas se připojil ke zvuku hromobití. Něco velmi podobného popisuje prorok Zacharjáš: „*Ukáže se nad nimi Hospodin, jako blesk vyletí jeho střela; Panovník Hospodin zaduje na šofar, vydá se na pochod ve víchřících z jihu.*“ (Za 9,14)

Při zvuku šofaru padly mohutné hradby Jericha (Joz 6). Šofar zazněl při pomazání Šalomouna za krále (1Kr 1,41). Jedna z funkcí šofaru byla skutečně být polnicí – vojenskou trubkou. Ovšem, jak už jsem zmiňovala na začátku, šofar je vždy spojen s vírou v Boha, a je tím pádem polnicí netypickou. Proto říká Nehemiáš: „*Uslyšíte-li z některého místa zvuk polnice, shromážděte se tam k nám. Naš Bůh bude bojovat za nás.*“ (Neh 4,14)

Slovy biblických proroků šofar ohlašuje soud, vyzývá k pokání a varuje: „*Věnujte pozornost hlasu šofaru!*“ Ale oni rekli: „*Nebudeme dávat pozor.*“ (Jr 6,17, srovnej Ez 33,4–5 a mnohé další)

Radostně zněly šofary při přenesení schrány Hospodinovy do Jeruzaléma: Celý Izrael vystupoval se schránou Hospodinovy smlouvy za ryčného troubení šofarů a za zvuku pozounů, cimbálů, harf a citar. (1Pa 15,28)

Výzvy k oslavě Hospodina hudbou, hrou na různé nástroje, zpěvem i zvukem šofaru nacházíme v žalmech. Obzvláště Žalm 47 spojuje hlas šofaru se zvěstí, že Bůh je Král celého světa, a proto se o svátku Roš ha-šana čte v synagoze. V Žalmu 98, který také vyzývá k hlaholení šofarem, je vyjádřeno radostné očekávání lidí i přírody, že přijde Král Hospodin jako soudce a ustanoví na zemi tak chybějící spravedlnost.

Podle židovské tradice má hlas šofaru zaznívat po celý měsíc elul. V jeho štkání i veselém vytrubování jsou obsaženy všechny biblické aspekty. Proto může šofar promlouvat ke každému zcela osobně. Jeho zvěst v době pandemie zní: Ano, je čas činit pokání. Zároveň je ovšem možno se radovat, protože ten, kdo světu vládne, je Bůh, který se zjevil na Sínaji jako „*plný slitování a milostivý, shovívavý, nejvyšší milosrdný a věrný, který osvědčuje milosrdenství tisícům, který nese vinu, přestoupení a hřích; avšak viníka nenechává bez trestu, stíhá vinu otců na synech i na unucích do třetího a čtvrtého pokolení.*“ (Ex 34,6)

Krista Gerloffová
Jeruzalém, Izrael

Dělníci jedenácté hodiny

„*Neboť království Nebes je podobné hospodáři, který časně zrána vyšel najmout dělníky na svou vinici. Smluvil s dělníky denár na den a poslal je na vinici. A když vyšel kolem deváté hodiny, spatřil jiné, jak stojí nečinně na tržišti, a řekl jim: ‚Jděte i vy na vinici a dám vám, co bude spravedlivé.‘ Oni šli. Opět vyšel kolem dvanácté a třetí hodiny odpoledne a učinil stejně. Vyšel kolem páté hodiny a našel jiné, jak tam stojí, a řekl jim: ‚Proč tu stojíte celý den nečinně?‘ Řekli mu: ‚Protože nás nikdo nenajal.‘ Řekl jim: ‚Jděte i vy na [mou] vinici [a dostanete, co bude spravedlivé].‘ Když nastal večer, řekl pán vinice svému správci: ‚Zavolej dělníky a vyplat jim mzdu, počna od posledních až k prvním.‘ Přišli ti, kteří byli najati okolo páté hodiny, a každý dostal denár. Když přišli ti první, mysli, že dostanou víc; ale i oni dostali po denáru. Vzali si jej, ale reptali proti hospodáři: ‚Tito poslední dělali jedinou hodinu a postavil jsi je na roveň nám, kteří jsme nesli tíhu dne a vedro!‘ On však jednomu z nich odpověděl: ‚Příteli, nekřivdím ti! Nesmluvil jsi se mnou denár za den? Vezmi, co ti patří, a odejdi! Chci i tomu poslednímu dát jako tobě. Nemám snad právo udělat si ve svých záležitostech, co chci? Anebo závidíš, že já jsem dobrý?‘ Tak budou poslední první a první poslední. [Neboť je mnoho pozvaných, ale málo vybraných.]“ (Mt 20,1–16) V hranatých závorkách je text obsažený v některých novějších rukopisech – spíše do textu nepatří.*

Je možné si Království zasloužit? Někteří získají medaili, že se zasloužili o stát. Je možné takto nahlížet na ty, kteří pracují a slouží v Božím království?

V šestém verši je napsáno, že vyšel kolem páté hodiny. V originále je napsáno „kolem jedenácté hodiny“, protože se tehdy počítal čas od šesté hodiny ranní. V průběhu nárazových akcí, jako bylo toto vinobraní, se pracovalo dvanáct hodin, mluvíme tedy o hodině před koncem pracovní doby.

Máme před sebou zase jednu Matoušovou specialitu, nikdo jiný totiž toto Ježíšovo podobenství nezaznamenal. Věříme, že byl veden Duchem svatým, když toto podobenství zapsal. Text navazuje na předchozí kapitoly o velbloudu a uchu jehly. Dnešní text je vlastně pokračováním Ježíšovy odpovědi na Petrovu otázku z předchozí kapitoly: „Myjsme, Pane, opustili všechno, co z toho budeme mít?“

Možná cítíte, že v dnešním příběhu je něco špatné. Je tam určité napětí, překvapení, které nás zaráží.

Před časem (v roce 2014, pozn. red.) proběhly v médiích zprávy, že dva papežové 20. století byli svatořečeni. Lidsky to byli úžasní muži: Jan XXIII. se zasloužil o obrovskou reformu v katolické církvi, svolal druhý Vatikánský koncil, a i když nebyl dlouho papežem, udělal skvělé věci nejen z pohledu katolické církve. Vzpomínám si, že se často modlil: „Pane, potřebujeme prožít ještě jednou Letnice“ a také každý den žehnal Jeruzalému. Rovněž Jan Pavel II. byl jedním z velkých mužů, kteří se s Ronaldem Reaganem přičinili o pád komunistického režimu ve střední Evropě.

Toto všechno se dalo očekávat. Oba tito muži si to zasloužili, není v tom žádné překvapení, spíš jen potvrzení pro mnohé zbožné lidi, že oni si nikdy nezaslouží jakékoli ocenění ve službách Božího království. Toto je jen pro velikány. Ve stejných dnech však proběhla tiskem i zpráva, že bývalý premiér Stanislav Gross veřejně vyznal, že přijal Ježíše. Zkuste si představit, že by byl Gross sva-tořečen. Copak Pavel neříká, že každý, kdo vydá život Kristu je svatý? Copak nenazývá všechny lidi v tom hříšném, fanatickém a biblicky nezdravém Korintu svatými? Když jsem si toto představil, ucítil jsem to napětí, které prožívali učedníci, když Ježíš říkal toto podobenství. Že se stalo něco nepatřičného, bizarního, směšného, divného, s čím prostě nelze žít.

V článku Lubomíra Stejskala na nejstarších českých internetových novinách Neviditelný pes se píše: „Jeden z diskutujících pod článkem Petra Závadského ‚Křišťálově čistý Standa‘ (blog iDNES, 28/4) napsal: ‚Celej život budu svi... (píp), pak řeknu Pardon, pomodlím se a bude odpuštěno?‘ (...) Nevím, jestli Gross říká pravdu, znám jeho vyjádření pouze z médií, ale nikdy bych si netroufl zpochybňovat jeho osobní svědectví. Není totiž první, ani poslední, jehož život se po ‚přijetí Krista‘ radikálně změnil. Vzpomeňme historicky nejstarší a nejznámější případ: proměnu Saula, pronásledovatele křesťanů v 1. století n. l., v apoštola Pavla, jednu z klíčových postav prvotní křesťanské církve. Sám jsem během života potkal řadu lidí, kterým křesťanství radikálně změnilo život. Měli nakročeno k úspěšné kariéře včetně politické (i za minulého režimu) nebo byli stejnými hříšníky jako Zacheus – a pak došlo k obratu o 180 stupňů. Vlastně je na tom založeno celé biblické křesťanství (viz Ježíšův pokyn ženě obviněné z mimomanželského pohlavního styku: Jdi a neheš více.). V těch křesťanských církvích, které se důsledně řídí biblickým učením, tomu není tak, že člověk někomu ublíží, jde se vyzpovídat, oddrmolí desetkrát otčenáš – a je z toho venku. Opravdové pokání znamená, že provinilec, je-li to tech-

Je možné si Království zasloužit?

nicky možné, vyhledá člověka, kterému ublížil a osobně se mu omluví – požádá o odpuštění. (Nemluvíme tu o trestných činech, aby nedošlo k nedorozumění.)“ Na světský server to je dosti zajímavý závěr, který mluví o podstatě křesťanství a hodně se to týká našeho dnešního podobenství.

Jiná situace, která se také dotýká našeho podobenství: Když jsme byli před časem v Africe v Mali, kde byly založeny tři sbory, vydávalo množství lidí své životy Pánu. Na druhý den tito lidé přišli do sboru a my jsme

jim vysvětlovali základy křesťanství. A najednou se stalo něco, co mně a Bohuši Sikorovi vyrazilo dech. Hlavní pastor těch tří sborů se zeptal, jestli někdo nehraje na bubny. Přihlásili se dva nebo tři kluci, kteří byli ještě před týdnem muslimy. Podíval se na jednoho z nich: „Ty budeš bubeníkem. Kdo hraje na kytaru? Kdo z vás zpívá? Pojďte všichni, potřebujeme vás všechny! Máme chválící skupinu. Pojďte se za ně modlit!“ Určitě bylo na nás, pastorech ze Slezska, vidět, jak nám v hlavách blikají všechny kontrolky. Vždyť ti lidé ani pořádně nevědí, co to znamená být křesťanem... Jenže oni už založili desítky sborů a nějak jim to funguje.

Hned od začátku jim však místní pastoři vysvětlují, že musí opustit onoho boha pouště, království temna a že musí vydat svůj život Pánu Ježíši Kristu, který je Synem živého Boha. A hned následující den je zapojí do služby. To mi hodně připomíná námi studované podobenství.

Vzpomínám si na situaci koncem 80. let, kdy se obrátilo mnoho mladých lidí z nevěřících rodin. Měli jsme plné ruce práce, setkání mládeže se rozrostla do počtu asi sedmdesáti mladých lidí a řešili jsme všechny možné problémy. Velmi rychle z nich vyrostli velice zralí služebníci, kteří museli vědět, jak posloužit druhému, jak vysvětlit, že Bible má pravdu a že to, co slyší ve škole, jsou často jen bludy. Jak se modlit za člověka, který se projevoval jako démonizovaný... Pro mnohé starousedlíky ve sboru (já jsem třeba ve sboru třetí generací) to bylo stále „my“ a „oni“ i po pár letech. Mladí sloužili, Bůh se přiznával zázkry skrze jejich službu, a přesto chápání starousedlíků bylo stále „my“ a „ti noví“. Omlouvám se, pokud se někoho dotknu, ale tito lidé se tvářili, že řeší velice zásadní věci – zda se budou zpívat staré polské písně nebo „nové“ písně, které byly mimochodem starší než oni sami. Už asi cítíte, co má v nás toto podobenství vypůsobit.

V těch dobách dokonce řekl jeden starý bratr, kterého si velice vážím, který prošel mnoha ohni, když jsme ho navštívili: „Když vás tak mladé pozorují, jak sloužíte (byli jsme už tátové dost odrostlých dětí), tak mi připadáte jako ta malá děcka na sídlišti, která běhají s dřevěnými puškami a dělají pu, pu, pu. To je váš duchovní boj.“ V té době jsme vymítali demony, modlili se za uzdravení, vysvětlovali lidem první kroky...

Sloužit v horku dne, cítit tíhu celého toho dne a vytrvat, je z jedné strany úžasné, ale z druhé strany nás to může deformovat. Když nás to deformuje, stávají se věci, které se nemají stát, a Pán Ježíš se tímto podobenstvím toho dost hodně dotýká.

Pokračování příště

*Bohuslav Wojnar, AC KC Český Těšín
(přepis kázání, upraveno, zkráceno)*

Studánka bez vody

Je květen roku 2018 a píše se nová etapa našeho života. Žijeme v domku na vesnici 550 m n. m. jménem Studánka. Pohybují vodovodní pákou nad umyvadlem a slyším pouze sykot. Neteče voda? „To je blbost, nikdy jsme neměli problém s vodou.“ Jdu se podívat do sklepa na darling a zjišťuji, že tu něco neklape. Jdu se podívat ven na studnu. Odkryji víko a... Cože? Voda nikde!

Hrozná zjištění, když si najednou uvědomíte, že celý dům je bez vody. Toalety, pračka, mytí, vaření, nádobí... Katastrofa. Co budeme dělat? „Pane Ježíši, co to je? My nemáme vodu, a přitom ji tolik potřebujeme. Tys zaslíbil, že vždy budeme mít vody dostatek. Mrkni do studny, voda je fučí!“

Večer se modlíme, abychom měli dostatek síly žít v domku bez vody...

Na vaření vodu dovážíme v kanystrech, nádobí myjeme jako za starých časů v lavoru. Prádlo pereme u hodných lidí. Sprchujeme se z pětilitrového kanystru, namočit, namydlit, spláchnout. Někdy stačí i čtyři litry. Na čištění zubů musí stačit dvě deci vody do keflímku. Díky Bohu, že nás zásobuje deštovou vodou, kterou splachujeme toalety. Před námi jsou prázdniny, léto a my doufáme, že bude pršet, a voda se ve studni zase objeví... Prší, ale jenom do sudů na splachování, nic víc. Zahradu pomalu bere za své. Vše kolem nás usychá, keře, stromky, kytky i tráva. S nadějí vyhlížíme podzim, protože víme, jak u nás podzim vypadá. Vydátné deště, studna plná, starosti s vodou pryč. Nic takového se však neděje, prší akorát do sudů na splachování toalet, nic víc.

„Musíme vrtat,“ byla slova záchrany. Vrtaná studna, 30 m hluboká, nám zajistí vodu. Začali jsme jednat. Hydrogeologický posudek byl vypracován, firma k provedení vrtu objednána. Zamluvili jsme poslední volný termín v listopadu, jinak až na jaře... Víme, jak u nás vypadá listopad, půl metru sněhu, mráz a víchr. V tom se již vrtat nedá. Modlíme se k Bohu, aby dal milost a listopad byl teplotně shovívavý a vrt se mohl realizovat.

Díky Bohu se tak stalo. Byla půlka listopadu, sníh nikde, teploty nad nulou a my se konečně po tolika měsících dočkali vjezdu ob-

rovské vrtací techniky na naši zahradu. Konečně budeme mít vodu, sedm měsíců bez vody, sedm měsíců obrovského úsilí dovážení vody, mytí a praní a splachování...!

Za našeho dohledu i dohledu našich sousedů se vrták soupravy začal zarývat do země. Šlo to hladce, vrt se prohluboval, vše nasvědčovalo tomu, že jsme na skále a bude to dobré. V hloubce devíti metrů však vrtací přestali hloubit, kroutili hlavou a něco si mezi sebou říkali. Pak zamířili k nám a oznámili verdikt: „Dále vrtat nebudeme, podloží je velmi nestabilní. Je zapotřebí jiné techniky, než je ta naše.“

Stáli jsme jako opaření, sousedi vedle nás, nikdo nemluvil. Ticho. Takovou dobu čekáme na vrtnou soupravu, takovou dobu dovážíme vodu, zima se blíží, a my nebudeme mít ani dešťovku na splachování. Budeme muset dovážet víc a víc vody.

V tu chvíli mi projela hlavou Jobova slova: „*To máme od Boha přijímat jenom dobro, kdežto věci zlé přijímat nebudeme?*“ A Abakukova slova o víře a radosti: „*I kdyby fíkovník nevypučel, réva nedala vynos, selhala plodnost olivy, pole nevydala pokrm, z ohrady zmizel brav, ve chlévech dobytek nebyl, já budu jásosem oslavovat Hospodina, jásat ke chvále Boha, který je má spása.*“ Víme, že Abakuk obdržel zaslíbení, proto vyřkl tato slova. Ale i my jsme měli od Pána zaslíbení, že voda ve studni bude stále.

Z mých úst se valila chvála a dík našemu Pánu Ježíši Kristu. Předě všemi jsem děkoval Bohu, že On ví, proč se tak stalo, že On má vše pod kontrolou a chce nás tímto ujistit o tom, že On bdí nad vrtem, který nám má zajistit vodu. Soused poznamenal, že nás tímto Bůh ochránil před tím, aby se nám vrtaná studna jednoho dne nesespála a my nepřišli nejen o vodu, ale i o nemalé finanční prostředky. Řekl jsem amen a s pokojem v srdci jsem přihlížel odjezdu vrtací soupravy.

Na začátku prosince napadlo přes půl metru sněhu, který za pár dní roztál. Začalo hodně pršet a nám se naplnila studna až po okraj. „Pane, děkujeme za tvé požeňání, za tvou péči o nás, za tvoji výchovu našich srdcí. Jsi úžasný vládce!“

*Pavel a Hanka Vašátovi
AC Varnsdorf*

Hugo a Malenka

Za naší zahradou roste veliký dub. Není to obyčejný dub. Však to brzy poznáte. Letos na podzim byl celý obsypaný žaludy. Když už to vypadalo, že žaludy začnou padat, povídá ten velký dub: „Tak, děti moje, a teď šup do světa. A nezapomeňte, co jsem vás učil; totiž, že není nic lepšího než dělat druhým radost.“ Za chvíli zafoukal silný vítr a v koruně dubu se ozývalo ze všech stran: „Tak ahóóój.“ Jinde zas: „Letímééé!“ Pak se ale ozvalo: „Jauvajs!“ To vykřikl jeden z nich, když dopadl přímo na kámen, až mu klobouček uletěl pryč. Druhý, o něco menší, dopadl těsně vedle. Teď se oba rozhlíželi, kde to vlastně jsou. Moc času na to neměli.

Pod strom přiběhly děti a byly nadšené, když uviděly tu spoustu krásných žaludů. Lucka se sklonila a začala je sbírat do kapsy se slovy: „Doma si z nich udělám postavičky a ze špachtlí jim udělám domeček a taky mechovou postýlku.“

Andrejce se to líbilo a pustila se do sbírání taky. Když už měla skoro plnou kapsu, uviděla žalud, který byl nádherný a veliký, jako žádný jiný. Ležel vedle kamení. Vzala ho do ruky a nasadila mu klobouček, který ležel blízko něj. Jenže žalud se zavrtěl a řekl skoro omluvně: „Ten prosím ne. Ten klobouček patří Malence, mojí sestřičce. On by mi byl stejně malý. Ten můj klobouček se zakutálel až pod sedmikrásku, co je za kamenem.“ A doopravdy. Když jej Andrejka našla a posadila ho tam, kam patří, padl jako ulitý. Než stihla Andrejka cokoliv říct, pokračoval ten veliký žalud:

„A Malenka je tady kousek, za pampe-liškou. Vidíš ji?“ „Jak by ne?“ usmála se Andrejka a už je měla v dlaních oba. Pohladila je a vydala se s nimi domů. Doma jim udělala mechový pelíšek a šla spát. Ještě než úplně usnula, broukala si spíš jen tak sama pro sebe: „Ten malinký žalud je Malenka. Jak ale

budu říkat tomu velkému?“ Z mechového pelíšku se ozvalo: „Jsem já to ale nezdvorač. Vůbec jsem se nepředstavil. Já jsem Hugo.“

Jenže Hugo nemohl usnout. Vzpomněl si na to, co jim říkal velký dub. Totiž – že není nic lepšího než dělat druhým radost. Čím by ale mohli udělat radost Andrejce? Malenka se chvíli rozhlížela po pokoji a pak to uviděla. Vzadu pod postelí ležela krásná, stříbrná náušnička. Hugo s Malenkou ji společně vykutáleli před postýlku a těšili se, co na ni ráno Andrejka řekne. Ta se protáhla, vyskočila a na jednou si všimla, že se na zemi něco zalesklo. Sklonila se a až vyskla radost: „To je přece náušnička, kterou jsem tak dlouho hledala. Kde se tu jen vzala?“ Pak Andrejka odešla do školy. Když se vrátila, byla nějaká smutná. No jo, asi se jí něco nepovedlo. Hugo

se mračil, jak vymýšlel, jak ji rozveselit, až na to přišel. Na zemi ležel Andrejčin xylofon. Skočil na něj a proběhl se po něm sem tam. Malenka se přidala. Znělo to legračně, a dokonce to chvíli vypadalo, že je to dvojhlasá písnička. Andrejka se rozesmála a hned jí bylo líp. Ne na dlouho. Do pokoje vtrhl velký kluk. Jmenoval se Milan. Přišel s maminkou na návštěvu a teď se bavil tím, že Andrejku pořád zlobil. Co s tím? Tentokrát to byla Malenka, kdo měl skvělý nápad. Našla Andrejčinu gumičku do vlasů a taky jednu kostku z lega. Kostičku strčila do gumičky, gumičku pořádně natáhla a pustila. Kostička vyletěla a trefila Milanu do nosu. Jak to Hugo uviděl, neváhal ani vteřinu a přidal se k Malence. Taky jeho kostička mířila dobře a Milan dostal cvrnkanec rovnou do ucha. To už vyskočil a nasupeně se rozhlížel, co se to děje. Jenže nic neviděl. Malenka a Hugo se tvářili jakože nic.

Milan vyběhl z pokoje a zlostně za sebou prásknul dveřmi. Andrejka se rozesmála, vzala ty dva do dlaní a oba je pohladila. „Vy jste prostě báječní,“ pošeptala jim. Hugo a Malenka se až zatetelili radostí nad tou chválou a řekli Andrejce: „Všechno bychom pro tebe udělali, chceš?“ Andrejka vykřikla: „Tak jo. Nebýt Lucky, která měla ten báječný nápad sbírat žaludy, neměla bych vás. Vymyslíme, čím uděláme radost Lucce.“ A rovnou se pustili do vymýšlení. Vymýšleli a vymýšleli, až z toho Hugo usnul a Malenka s Andrejkou si dlouho do noci povídaly.

Ráno si Andrejka otevřela Bibli a přečetla v ní: „*Poznal jsem, že není pro člověka nic lepšího, než se radovat a konat v životě dobro.*“ (Kazatel 3,12)

A Hugo s Malenkou se na sebe podívali a pomysleli si: „Jak to ten moudrý dub věděl?“

Teta Dana

Zakládání sborů

APOŠTOLSKÉ CÍRKVE

podzim/zima

ZOOM SEMINÁŘ
KAŽDÝCH 14 DNÍ

VE 20:00

DATUM	TÉMA	ŘEČNÍK
27.10.	Schopnost vytváření vize	Petr Rattay zástupce biskupa AC pro evangelizaci
10.11.	My life workshop	Katka Šurmanová, Michal Baroš misijní organizace PROMISE
24.11.	Síla vnitřní motivace	Ida Pencová lektorka Etických dílen
8.12.	Spolupráce v týmu	Viktor Baláž 1. zástupce biskupa AC
18.12.	Propojení s místní komunitou	Tomáš Süß pastor CBH Praha - Jižní město
5.1.	Síla rodiny	Tomáš Hasmanda pastor sboru AC Valašské Meziříčí